Red. en Adm. Het Nationaal Hoofdkwartier van „De Nederlandsche Padvinders", Zeestr. 76 - 's Gravenhage

Weest Paraat

MAANDBLAD - JAARGANG 31 - No. 7 - APRIL 1949

Op St Jorisdag, 23 April a.s., zal de Hoofdkwartierscommissaris voor het Buitenland van het Engelse Hoofdkwartier, de heer Glad Bincham, aan Hopman Spijkerman de Zilveren Wolf uitreiken. De Zilveren Wolf is de hoogste onderscheiding, welke de Padvindersbeweging kent. Deze wordt slechts éénmaal per jaar door de Chief Scout van Engeland aan één buitenlander toegekend.
Het veelvuldig contact met het Internationaal Bureau en met het Engelse Hoofdkwartier en de geregelde bezoeken, welke vertegenwoordigers van deze organen aan ons land brachten, hebben ten gevolge gehad, dat de buitengewone eigenschappen van Hopman Spijkerman als Scouter in Engeland de aandacht trokken. Dit gaf de Chief Scout van Engeland aanleiding Spijkerman de Zilveren Wolf toe te kennen.
In ons land werd deze onderscheiding verleend aan wijlen de Hoofdverkenner Rambonnet en zijn opvolger, de Hoofdcommissaris A. Oosterlee.

In de „Scouter" van April '49 staat het zo simpel:

> H. J. Spijkerman, secretary „De Nederlandsche Padvinders" in recognition of his most excellent services to Scouting as a leader of the Scout Movement in Holland.

De Zilveren Wolf voo

Dit is de gebruikelijke en officiële omschrijving, welke bij deze gelegenheid gebruikt wordt.
Deze „most excellent services", voortreffelijke diensten, als leider in de Vereniging „De Nederlandsche Padvinders" begonnen voor Hopman Spijkerman in 1914.
Als jongen van 16 jaar werd Harry Spijkerman gegrepen door het Spel van Verkennen en hij trad toe tot de padvindersgroep te Waalwijk. Het was in de dagen, dat padvinders niet bepaald bizondere belangstelling genoten.
In 1917, toen de troep in Waalwijk geen leider had, werd Harry belast met de leiding. Met groot enthousiasme speelden de jongens het Spel van Verkennen, dat echter in vele opzichten afweek van de vorm, waarin wij het heden kennen.
Wie wel eens één van de zeldzame momenten heeft meegemaakt, dat de „zwijgzame" Spijkerman iets vertelt uit deze tijd, van de kampen, die hij met zijn troep hield zowel in Nederland als in België, heeft kunnen meegenieten van het spontane jongensspel, dat in Waalwijk gespeeld werd en hij heeft kunnen merken, dat dit eigenlijk de mooiste tijd van Spijkerman in de Beweging is geweest. Geen wonder, dat de Districtscommissaris aan het Hoofdbestuur berichtte, dat onder de enthousiaste leiding van Vaandrig Spijkerman de padvindersbeweging in Waalwijk groeide en bloeide.
In 1920 werd hij als adjunct-secretaris toegevoegd aan Mr A. Fens te Eindhoven, die met het Secretariaat van de Vereniging belast was. Naarmate de Beweging groter werd, voelde men het bezwaar, dat Eindhoven niet centraal genoeg lag om het brandpunt van de Beweging te zijn. Het secretariaat werd overgeplaatst naar Utrecht en Spijkerman verhuisde niet mee, doch hij bleef te Eindhoven om zijn studie voor leraar in de Geschiedenis af te maken.
In 1924 deed het Hoofdbestuur een beroep op Spijkerman om in dienst te treden van de Vereniging en zijn studie op te geven. Wie Spijkerman kent, kan zich begrijpen, dat het Spel van Verkennen hem meer trok dan het leraarsambt.
In 1925 werd het administratief apparaat van de Vereniging overgeplaatst

...Hopman Spijkerman

naar Den Haag, zodat het onder leiding van Spijkerman direct ter beschikking stond van Hoofdverkenner Rambonnet.
Het is hier niet de plaats om uitvoerig in te gaan op de vele moeilijkheden en verwikkelingen, die de P.V. Beweging in deze tien eerste jaren in Nederland doormaakte. De corpsgedachte, zoals Baden Powell deze had ontworpen voor Scouting, was in Nederland niet aanvaard en in plaats daarvan bestonden verschillende plaatselijke padvindersverenigingen, waarin persoonlijke belangen en motieven meestal een grotere rol speelden dan goed was voor het spel van de jongens.
Het zijn de Hoofdverkenner en Spijkerman geweest, die het initiatief namen tot een wijziging in de organisatievorm en in 1927 werd een centrale leiding ingevoerd en de grondslag gelegd voor de constructie, zoals wij die tegenwoordig kennen.
Dat dit initiatief juist was, bewees het ledental, dat tot 1927 niet meer dan 4000 bedroeg en vanaf 1927 tot 1937 opliep tot 16.000.
Spijkerman had hierbij, zoals altijd, slechts het belang van de jongens voor ogen. Dit was en zal altijd de grote verdienste van onze secretaris blijven, dat hij tegenover wie dan ook en onder welke omstandigheden zich altijd eerst afvraagt, wat voor de jongens het beste is. Hij zal zich nooit laten verleiden tot daden, die met het Spel voor de jongens niets te maken hebben. Is hem persoonlijk reeds elke „show" volkomen vreemd, in alle beslissingen laat hij zich leiden door het criterium: „Wat hebben de jongens eraan?"
De taak van Secretaris van het Nat. Hoofdkwartier omvat velerlei zaken, vooral wanneer deze een persoonlijkheid is, die initiatief neemt. Zo was het Spijkerman, die op de gedachte kwam van de Scout Shop. De Firma Gerzon, destijds de officiële padvinderswinkel, verkocht alle uniformen en uitrustingsstukken. Spijkerman begreep, dat, indien het Hoofdkwartier dit zelf ter hand nam, hierin een bron van inkomsten zat, die de Vereniging ten goede zou komen en waardoor mogelijkheid kon ontstaan tot kapitaalvorming, uitbreiding van het administratief apparaat en de gelegenheid kon worden geschapen tot aankoop van terreinen en gebouwen. Hierdoor werd het mogelijk het Hoofdkwartier in Den Haag in een eigen gebouw te vestigen en het Buitencentrum te Ommen tot ontwikkeling te brengen.
In 1930 kreeg Hopman Spijkerman tevens zijn aandeel in de leidersopleiding en werd benoemd tot D.C.C. Welk een geluk dit voor de Beweging is geweest, heeft men na de bevrijding kunnen ervaren, toen hij onmiddellijk de leiderstraining ter hand kon nemen en weer aan het rollen bracht.
De functie van Secretaris betekent niet altijd „rozengeur en maneschijn". Dit bleek ook weer in 1937 ten tijde van de Wereld Jamboree, toen grote moeilijkheden rezen, waardoor twee secretarissen hun functie opgaven en Hopman Spijkerman als secretaris veel belangrijk werk heeft gedaan tot het welslagen van de Wereld-Jamboree 1937 te Vogelenzang.
In 1941 werd zoals bekend, de Vereniging door de bezetter opgeheven. De Hoofdverkenner, de „Admiraal", zoals insiders hem noemden, gaf Spijkerman een getuigschrift mee, waarin eigenlijk hetzelfde stond als in de Engelse motivering voor de Zilveren Wolf, nl. dat Spijkerman 20 jaar lang op voorbeeldige wijze en met ter zijde stelling van eigen belangen de Beweging had gediend.
Na de bevrijding bezat de Vereniging niets meer en menigeen zou zich nog wel eens bedacht hebben, vóór hij een goede positie bij het Rijk zou opgeven om een volkomen leeggeplunderde zaak weer op te bouwen.
Het bloed kruipt echter waar het niet gaan kan en niemand heeft zich eigenlijk in 1945 verbaasd, wanneer er een brief van het Hoofdkwartier bij hem in de bus rolde, waarop weer de bekende handtekening: H. J. Spijkerman stond. Weinigen weten hoeveel inspanning het kostte om deze brieven de deur uit te krijgen!
Wanneer wij een terugblik werpen op de afgelopen vier jaren en eens een begroting op zouden maken van alles wat er in deze jaren is gebeurd, dan zou men verbaasd staan over de vorderingen, die in deze periode gemaakt zijn. Hopman Spijkerman heeft hier een zeer belangrijk aandeel in gehad. Wij zouden met het verslag over het werk van „Harry" (zoals hij populair door de Engelse Padvinders wordt genoemd) „Weest Paraat" kunnen vullen. Daar is geen ruimte voor, maar bovendien is elke regel, volgens „Spijk", zonde van het papier.

ROEST VAN LIMBURG.

Sint Joris 1949

Eén der Amsterdamse leiders schrijft:

Wanneer we met de Troep Sint Joris vieren, proberen wij een bepaalde sfeer in de viering te brengen. Dat doen we terwille van de jongens, opdat zij het meeste aan de viering zullen hebben en er dat van meenemen, wat de bedoeling van de Sint Joris legende is.
Maar wat zegt Sint Joris de leider? Wat zegt het mij? Het voorbeeld, dat Sint Joris de draak versloeg, vinden wij mooi, als we de draak zien als het veelarmige monster, dat met zijn armen: de haat, wraakzucht, onreinheid enz. de mensheid wil wurgen.
Maar het blijft een voorbeeld, wat „zegt" het ons? Of zijn wij tevreden, wanneer het programma voor de troep goed is verlopen en er de juiste Sint Jorissfeer was? Of zegt het ons wat? Bezien wij Sint Joris goed, dan is het ook voor de leiders, of liever, juist voor de leiders, de gelegenheid om tot inkeer te komen. Niet, dat dat anders niet kan, maar we hebben daar een aansporing voor nodig. Het is goed dan de ogen dicht te doen en eens diep in ons binnenste te kijken. En dan ziet het er ook niet al te best uit, want werden wij altijd gedragen door dienende liefde? Was er geen haat en jalouzie in ons hart? Wanneer wij „goed" deden, was dàt dan niet om „goed te willen zijn?" Kunnen wij een voorbeeld zijn voor de jongens, ook als het buitenste vliesje van de schijn eraf valt? Een ieder zal met zichzelf de problemen hebben uit te vechten, want voor ieder mens is de grootste arm van de draak zijn „eigen ik".
Daarom heeft Sint Jorisdag voor mij een speciale betekenis. Het betekent inkeer, het betekent een zwaar gevecht tegen mezelf, tegen mijn „eigen ik", die zo vaak mijn grootste vijand is.
Zo ontdekken wij onze zwakke punten en zullen wij ons moeten opmaken ten strijde te trekken en laten wij dan evenals Sint Joris neerknielen en God vragen ons te willen sterken in de strijd.

Van een Nederlandse V.T. in Canada:

23 April, St Jorisdag. 's Morgens de vlag breken, voor je naar school of naar je werk gaat. Vlag breken met alle groepen, met welpen, verkenners, voortrekkers en leiders.
Op de Brink zijn allen verzameld, staat de hele Padvinderij „ter plaatse" tussen de eeuwenoude bomen en huizen. Gevels, die talrijke historische gebeurtenissen hebben zien afspelen. Onze jaarlijks terugkerende ceremonie op St Jorisdag zien zij misschien niet als een historisch feit, doch wel is het een bijzondere gebeurtenis.
Bij de vlaggemast staan de schalen met rode tulpen, de gewijde voor onze R.K. broeders, de niet gewijde voor de anderen. Niemand, die dit als een eigenaardige omstandigheid ziet, het is de gewoonte van ieder jaar.
„Troep staat". De vlaggen worden gehesen. Onze nationale driekleur en de St Jorisvlag.
De wet. De aalmoezenier gaat voor in gebed, de tulpen worden uitgereikt en ieder gaat in uniform naar zijn dagtaak.
's Middags na school en werk is er weer hetzelfde beeld, nu worden de vlaggen langzaam naar omlaag gehaald. Dan gaat iedere groep naar zijn eigen kampvuur, waar elke Hopman of Oûbaas op zijn eigen wijze het eeuwenoude verhaal van St Joris vertelt.
Het is allemaal intiem, in de kleine gemeenschap, ons dorp daar in Holland. Nu 23 April nadert, denk ik daaraan, hier in het uitgestrekte Canada. Ik denk eraan terwijl ik met de tractor voorthobbel over de uitgestrekte landerijen. Geen Brink hebben we hier met eeuwenoude bomen en

huizen. Geen landwegen, of straatjes die zich slingeren, het is alles recht toe recht aan.
Een land met een korte historie, mijn tweede vaderland. Ik mis er de intimiteit, ik mis er de kleinheid, ik zou willen zeggen de grote-kleinheid, net groot genoeg om een volledige gemeenschap te zijn en net klein genoeg, dat men elkaar allemaal even goed kent. Dit is het land van de grote vlakten en bossen. Het land, zelfs nu nog, voor pioniers, voor harde werkers, die aan willen pakken, willen doen wat hun voor handen komt.
't Verhaal van St Joris heeft ons ieder jaar opnieuw weer geconfronteerd met de daad. De daad van de Ridder, die niet thuis bleef maar er op uittrok; niet thuis bleef om af te wachten, wat naar hem toekwam.
Het is misschien een beetje ijdel, wanneer ik mij hier op de tractor voel als een ridder, die op avontuur uittrok, omdat het hem dichtbij huis te eng werd. Hier in dit onmetelijke land met zijn vele mogelijkheden, krijg je iets van deze drang naar grote daden, voel je de mogelijkheden.
Op deze St Jorisdag zal ik niet in het carree bij de vlaggemast staan, ook niet hier in Canada. Want op de eenzame plek, waar ik als dolende ridder terecht kwam zijn geen scouts. Ik zal die dag waarschijnlijk net als nu op de tractor zitten, hobbelend over de vlakten. Een uniform heb ik hier niet, dat kan ik dus niet aantrekken en ook de rode tulp ontbreekt, maar 's avonds zal ik naar mijn kampplaats trekken, heel prozaïsch met de jeep en daar bij mijn stervuur, hoop ik te luisteren naar het St Jorisverhaal, zoals dat in mijn herinnering opkomt. Het St Jorisverhaal dat samengesteld zal zijn uit fragmenten van alle verhalen, die in de loop der jaren Hopman en Oûbaas ons vertelden en niet hardop, maar in mijzelf zal ik de Belofte herhalen, want juist dan op St Jorisdag, ook nu hier in het veld, weet ik, dat eens padvinder, altijd padvinder is.

Uit een brief van een Oud-leider in Indonesië.

Ons onderdeel doet niet mee aan de politionele actie. Er zitten een aantal oorlogsvrijwilligers onder, die direct nà de bevrijding van ons land voor Indië hebben getekend en die niet naar hier zijn gekomen om Indië te zien of een goede tijdpassering te hebben. Ze popelen al jaren van verlangen om de zaak af te doen: **doorzetten** of **naar huis**, dat zijn voor hen de twee alternatieven en alles wat niet in een van deze twee richtingen werkt, maakt ze ongedurig, onhandelbaar. Het worden echte Hollandse kankerpitten, waar geen goed land mee te ploegen valt. Voor afleiding hebben wij alles opgezet, wat de spirit er in kan houden. Er is een cursus boksen gestart, al drie maanden geleden; in het begin veel animo, we werkten elke week twee avonden en hadden geregeld 'n 20 man.
Thans is het gunstig als we met z'n vieren zijn!
Een nieuwe sport, rampokken, hebben we ingevoerd. Zo iets als voetbal zonder regels. Zo wild en ruw als je maar bedenken kunt. Het werd fanatiek gespeeld en raakte spoedig zó populair, dat we een competitie konden opzetten. Ik dacht werkelijk, dat we er nooit genoeg van zouden krijgen, maar het is helemaal doodgelopen en werkelijk niet, omdat vanwege de officieren er niet aan werd deelgenomen of dat het niet werd aangemoedigd. Twee vragen houden de manschappen bezig: **afwerken** of **naar huis** en alle energie bloedt hieraan dood.
Wij worden niet ingezet, zoals dat heet, omdat het materiaal te versleten is. 't Is inderdaad waar, dat het ontzettend heeft geleden en dat er niets in de oude, goede staat is. Maar de enkele maal, dat we in actie kwamen, wisten de jongens materiaal te voorschijn te toveren, dat prima voldeed. Er werd dan geen beroep gedaan op het magazijn, maar er werd een geweldige vindingrijkheid aan de dag

gelegd en er werd niet geaarzeld om wat te slopen als een onderdeel nodig was om een bepaald voertuig of geschutsstuk weer compleet te maken. Dan werkten ze dag en nacht, wilden van schaften niet horen en het eten moest op het werk worden gebracht! Als het erop aankomt, is er een pracht spirit, maar het zijn wat wij noemen „rauwdauwers".

Met de padvinderij ben ik niet aangekomen. 't Is hier een zaak van mannen, inderdaad van mannen in de voorste linies en een spel spelen, zoals ik dat zou moeten voorstellen, spelen in de rimboe, dat ligt buiten hun gezichtsveld. 't Is geen spelen in de rimboe, maar werkelijkheid; een harde strijd om het moreel op te houden, om het geloof in een toekomst voor de huidige samenleving te bewaren. De hele sfeer is die van de echte backwoodsmen en niet die van de geïdealiseerde, die wij de jongens voor de ogen houden en ik zou hier met een imitatie niet kunnen beginnen.

Ik heb een uitzondering gemaakt op St Jorisdag, zonder dat ik dit van plan was. Ik maakte met enkele Oud-padvinders 's avonds 'n vuurtje met 't idee om er alle oude herinneringen eens op te halen. 't Hele bataljon kwam er echter geleidelijk bij en 't werd een echt kampvuur. Ongeorganiseerd, zonder programma. Er was een aardige stemming, er werd niet gekankerd. Ik denk dat het eten goed had gesmaakt. We hebben eerst rustig zitten praten. Niet gezongen, want het repertoir onzer lieden, leent zich hiertoe niet.

Doch toen iemand de opmerking maakte, wie er zo idioot was geweest om dit te starten (de opmerking was niet kwaad bedoeld) ben ik opgestaan en aan 't praten geslagen. Ik heb ze tenslotte 't hele St Jorisverhaal verteld en de bedoeling uitgelegd. Ik was, al zeg ik het zelf, goed op dreef, en ik had ze te pakken. Natuurlijk was er geen sprake van belofte hernieuwen of iets dergelijks. (Dat heb ik voor me zelf gedaan). Maar de goede sfeer was aanwezig. 't Was een fijne avond en Scouting is een machtige Beweging.

* * *

Het „Verkennen" heeft voor ons een grote betekenis, dwingt ons tot een bewust leven het gehele jaar door en dit vindt zijn culminatiepunt op Sint Jorisdag. In de jongenstaal, in het jongensleven worden alle problemen, welke het leven schept, teruggebracht tot een primitieve conceptie en tevens tot de grote lijnen.

Wij vragen ons af, welke rol „het Verkennen" kan spelen om tot een oplossing te komen, ook van de grote vraagstukken. Al de moeilijkheden, welke zich opstapelen, zijn terug te brengen tot een individu. Tot de draken van de tegenwoordige tijd moeten wij rekenen de algemene vervlakking door gebrek aan zelfcritiek, het défaitisme, gebrek aan ernst en toewijding bij de taak, welke ons is opgelegd.

Ook voor onze jongens is het duidelijk, dat het kijken naar sport minderwaardig is ten opzichte van het zelf sport beoefenen; dat het bioscoopbezoek, het volgen van avonturen en het zoeken naar sensatie op deze wijze, minderwaardig is ten opzichte van het zelf erop uittrekken en moeilijkheden overwinnen. Ook onze jongens begrijpen, dat het ageren tegen het gestelde gezag en het aanvaarden en overnemen van leuzen de maatschappij sloopt en op 'n gegeven ogenblik leidt tot catastrophen. Onze jongens beseffen heel wel, dat het willekeurig de hand lichten met bepalingen een vorm van corruptie is; dat het slordig uitvoeren van gegeven instructies door hen, die verantwoordelijkheid dragen, leidt tot het duperen van belanghebbenden. Het „verkennen", goed beoefend, leert de daad stellen en waarderen **boven** het gesproken woord, het maakt de beoefenaars van dit spel onontvankelijk voor leuzen; het kweekt de gewoonte om zichzelf en anderen te toetsen aan de daad; het leert activiteit prefereren boven passiviteit; het leert een opdracht nauwgezet uit-

voeren en verantwoordelijkheid dragen; het ontwikkelt eerbied — eerbied voor het Hoogste Gezag, eerbied voor de Overheid.
Wij behoeven de waarde van dit alles, in zijn effect op het individu en de invloed van het individu op de samenleving, niet te onderschatten. Wij kunnen oprecht geloven aan de mogelijkheden van het „verkennen" als wij trachten de algemene standaard tot een zo hoog mogelijk peil op te voeren.

Als wij in deze geest aan het St Jorisverhaal commentaar verbinden, kan wellicht, vóór het hernieuwen van de Belofte, als boodschap van de Hoofdcommissaris, het navolgende worden voorgelegd:

„De drijfveren van Sint Joris, tot zijn grote daad van zelfverloochening en moed, waren in de eerste plaats zijn Godsvrucht, zijn aanhankelijkheid aan zijn geboorteplaats, zijn drang naar daden, zijn medeverantwoordelijkheid in de gemeenschap.
Het Spel van Verkennen ontleent aan dezelfde gronden zijn mogelijkheden tot het bestrijden van de gevaren voor de maatschappij, van de toenemende oppervlakkigheid, van gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel, het niet aanvaarden van leiding.
Daarom willen wij vertrouwen op God, willen wij afbrekende critiek op de maatschappij achterwege laten; wij willen onze gedachten richten op de positieve daad en ons inspannen om de ons opgedragen taak zo nauwgezet mogelijk te volbrengen".

Uit het Nationaal Hoofdkwartier

Het Internationale kamp voor Padvinders met een handicap, het kamp „Agoon", brengt bijzondere onkosten met zich mede, welke niet uit de kampgelden kunnen worden bestreden, terwijl ook niet zal mogen worden gerekend op een recette van het belangstellende publiek. Kan men in een normaal groot kamp uit een oogpunt van propaganda en voor het verwerven van inkomsten publiek toelaten, voor het kamp „Agoon" is dit zonder meer onmogelijk, omdat men het werken van deze jongens met een lichamelijk of geestelijk gebrek niet tot een kijkspel kan maken. Er zijn echter grotere kosten aan het kamp verbonden voor de inrichting ervan, het hospitaal moet meer zijn dan een eenvoudige ziekentent, het transport vraagt betere verzorging. Teneinde finantieel gezien het kamp mogelijk te maken, besloot de Nationale Padvindersraad te trachten een Benefice-Comité voor het kamp „Agoon" in het leven te roepen en dit Comité is inmiddels samengesteld. Bereid werden gevonden om er in zitting te nemen: Professor Dr I. C. van Houte te Amsterdam, Prof. Dr H. J. M. Weve te Utrecht, Burgemeester van Ede, de heer J. G. Boot, Dr G. Mettrop, Inspecteur van de Volksgezondheid te 's Gravenhage, en Mr A. Ruys te Rotterdam. Onder auspiciën van dit Benefice-Comité zal worden getracht het tekort op de begroting te dekken. Op het programma staat een tournée van „Les Compagnons de Grand Vent", een Frans artistengezelschap, dat omstreeks Pinksteren in Scheveningen en in verschillende andere plaatsen van ons land zal optreden en de baten van dit tournée zullen voor „Agoon" zijn.
In samenwerking met de Haagsche Ballonclub zal op Hemelvaartsdag te Arnhem een luchtballon worden opgelaten, eveneens met het doel voor „Agoon" gelden bijeen te brengen. Plaatselijk zal hier en daar voor deze actie een beroep worden gedaan op

de padvinders en het lijdt geen twijfel of men zal zich ter wille van dit doel eens extra willen inspannen. Dit doel is het ten volle waard en de voortvarendheid van hen, die met de organisatie van „Agoon" zijn belast, moet op ons allen wel inspirerend werken. Nu het kampeerseizoen nadert, leek het van belang de rapporten der D.C.'s over hun ervaringen met betrekking tot welpen- en verkennerskampen in het vorige seizoen nog eens door te bladeren en enkele punten van algemeen belang daaruit onder de aandacht der kampplannen makende leiders te brengen.

Als veel voorkomende fout werd gesignaleerd, dat leiders zich niet van te voren op de hoogte stellen van de aard van het terrein of de boerderij, waar zij met troep, resp. horde zullen gaan kamperen. In veel gevallen heeft dit al tot ernstige teleurstellingen geleid. Nogmaals moet erop gewezen worden, dat kampeercentra ongeschikt zijn voor welpen- en verkennerskampen; zodra een kampeergelegenheid „geexploiteerd" wordt voor het algemeen publiek, heeft zij voor ons haar aantrekkelijkheid verloren. Aan de D.C.'s is een „zwarte lijst" van kampeerterreinen toegezonden; vergunningen voor het kamperen op die terreinen worden niet verleend. Is men niet zeker van het al dan niet geschikt zijn van een terrein, dan wende men zich tot zijn D.C.

Hiermede komen wij op het punt van de kampeervergunningen. Het komt herhaaldelijk voor, dat deze op het laatste nippertje worden aangevraagd, zelfs zo laat, dat het duplicaat van de vergunning de D.C. van het district, waarin gekampeerd wordt, eerst bereikt, wanneer het kamp reeds begonnen is. In sommige districten heeft men als regel gesteld, dat de toestemming vóór 1 Juni moet worden gevraagd. Aangeraden wordt de vergunningen zo tijdig mogelijk te vragen; bij weigering heeft men dan nog gelegenheid naar een ander terrein uit te zien.

Zeer vaak ontbreekt op het formulier, waarbij kampeervergunning wordt gevraagd, een duidelijke omschrijving van de plaats van het kamp. Dit veroorzaakt voor de bezoekende D.C. dikwijls veel tijdverlies. Aanduiding van het terrein met de naam van de weg en het huisnummer van een nabij gelegen boerderij, is onvoldoende; indien de ligging niet bekend mag worden verondersteld, dient men een schetskaartje te overleggen.

Tenslotte zij er nog op gewezen, dat het over het algemeen ongewenst is gebleken, dat horde en troep gelijktijdig in en bij dezelfde boerderij kamperen.

★

Op de weekeinden 2 en 3 en 9 en 10 April werden te Ommen bijeenkomsten gehouden resp. van de A.D.C.'s voor Welpen en de A.D.C.'s voor Training. In beide gevallen waren practisch alle districten vertegenwoordigd. De Welpenbijeenkomst was hoofdzakelijk gewijd aan het Tweede sterwerk, aan de praktische training van de Tweede stereisen zelf en aan de wijze, waarop ze in de Horde moeten worden beoefend. Tot het stimuleren van de liefde van het buitenleven werd een uitstapje gemaakt op het gebied van het gevorderde verkennerswerk. Met veel enthousiasme, hier en daar met gemengd resultaat, werd het primitief koken beoefend.

De Hoofdcommissaris en Mevrouw Roest—van Limburg maakten dit Welpen-weekend tot Zondag na de lunch mede. Het bleek, dat aan Mevr. Roest—van Limburg een eerste klas Welpenleidster verloren is gegaan. Eén troost hebben wij en wel, dat zij actief is in het Padvindstersgilde.

Op de bijeenkomst voor de Training werd getracht en kennelijk met goed resultaat om tot een juiste conceptie te komen van de functie A.D.C. voor Training. In ieder district is slechts één gedelegeerde van de Afdeling Training, die dus zowel over de training van welpenleid(st)ers, verken-

nersleiders als voortrekkersleiders gaat. Het is niet de bedoeling, dat de A.D.C. voor Training zelf alle districtscursussen leidt, doch wel, dat hij initiatief neemt en mogelijkheden opent. Hij zoekt naar de geschikte cursusleiding, eventueel in overleg met de A.D.C.'s voor de drie onderdelen, of hij stelt zich in verbinding met het Nationaal Hoofdkwartier om te bevorderen, dat vanwege het N.H.K. voor een trainer wordt gezorgd. Besproken werd ook de voortgezette training, de trainingsavonden en de trainingstroepen. De beide weekeinden waren zeer geanimeerd en wat besproken moest worden, werd op vlotte wijze afgedaan, geheel in harmonie met de geest van ons Spel.

Ommen vertoonde zich in al de pracht, welke het in het voorjaar ten toon kan spreiden. Bij herhaling werd uitgesproken, welk een kostbaar bezit de Padvindersboerderij en de terreinen Ada's Hoeve voor de Beweging vormen. Nu door de openstelling van de Padvindersboerderij als pension in het voor- en naseizoen de gelegenheid geboden wordt om ook belangstellende buitenstaanders iets ervan te laten zien, mag wel eens de aandacht worden gevestigd op deze gelegenheid. Menig leider en menig Districtscommissaris werd in de loop der jaren in Ommen voor de Beweging gewonnen. Professor Dr G. v. d. Leeuw en Mr A. J. van Soest hebben bedankt voor het lidmaatschap van de Raad der Vereniging.

Tot Districtscommissaris voor het district Assen werd benoemd Mr P. A. Charbon, Kastanjelaan 1, Assen.

Tot D.C. voor het district Amsterdam Mr J. van Someren, Sassenheimstr. 86-I, Amsterdam.

Te Assen was reeds lang het Districtscommissariaat vacant, doordat Mr Hofstee in militaire dienst werd geroepen.

Te Amsterdam heeft Hopman Faber reeds vóór het einde van het afgelopen jaar te kennen gegeven, dat het commissariaat te veel van zijn tijd vergde en dat naar een vervanger moest worden uitgezien. Hopman Faber was reeds vóór 1923 een enthousiast leider, die met veel succes in Amsterdam werkte. Hij meldde zich als deelnemer voor de eerste Gilwellcursus, welke in ons land werd gehouden en heeft sindsdien belangrijke functies bekleed sinds 1938, die van Districtscommissaris van Amsterdam. Praktisch iedereen in de Beweging heeft hem ontmoet en zijn werk is steeds zeer gewaardeerd. Het Hoofdkwartier heeft hem benoemd tot Ere-Commissaris voor Amsterdam.

Een andere „oude rot" uit de Beweging, Schipper Hammingh, gaat ons eveneens verlaten. Drukke werkzaamheden in eigen zaken hebben de heer Hammingh genoodzaakt om na een trouwe dienst van tientallen jaren te besluiten zijn werk in de Beweging aan anderen over te dragen. Ook hij wordt uiterst ongaarne gemist. Op voordracht van het District Groningen werd hij benoemd tot Ere-Commissaris voor Groningen.

Met ingang van 1 April werd op de Goudsberg een nieuwe kampleider benoemd, nl. Hopman W. Spanhaak. Er moeten op de Goudsberg heel wat voorzieningen worden getroffen en Hopman Spanhaak is voorlopig niet in het kamp gevestigd. Zijn adres is tot nadere aankondiging: p.a. Fam. Kuipers, Hessenweg 26, Meu-Lunteren. Hij zal ook worden belast met de administratie van de Goudsberg, ook met de regeling wat betreft het aanwijzen van de kampterreinen. Verzoeken om op de Goudsberg het zomerkamp te houden, zowel voor welpen, verkenners als voortrekkers, voor weekeinden, Districtskoempoelans enz. moeten aan Hopman Spanhaak worden gericht.

Bij de omslag:
De Sint Joristekening op de omslag werd overgenomen uit „Kompas", een Belgisch maandblad voor jongemannen.

De Padvinders in het district Soematera Timoer (in Indonesië) *

Als in vogelvlucht de ontwikkeling van bovengenoemd district beschreven moet worden, dan moet allereerst genoemd worden de ijverige D.C., pastoor Wab, een Gilwellian, die de leiding over de padvindersgroepen nà de beruchte kamptijd van Hopman Mensinga heeft overgenomen. In Februari 1947 kreeg ik als oud-P.V. een stevig contact met de beweging in Medan en het was op de afscheidsavond van D.C. Wab, die een welverdiende rust in Nederland ging genieten, dat Lt Kol. J. Sevenhuysen (een oude bekende in het district Arnhem) en ondergetekende in het vooropgezette „valletje" liepen en resp. tot prov. commissaris over geheel Sumatra en tot districtscommissaris voor Medan en omgeving werden benoemd. Nu moet allereerst medegedeeld worden, dat dit een heel moeilijke taak was. Iedere toen aanwezige Nederlander had meer dan een dagtaak en naast mijn werkzaamheden als directeur der A.M.V.J. (het Welfare-werk voor militairen en burgers) en een zestal andere functies bleef er weinig tijd voor het commissariaat over. Er waren geen leiders, geen lokaliteiten, geen oefenmateriaal, geen literatuur, geen insignes etc. Het geheel moest van de grond af opgebouwd worden.

Op N.O. Sumatra was de uitdrukking van Generaal Scholten „wij moeten roeien met de riemen, die wij niet hebben" ook voor de padvinders van toepassing. De bovengenoemde commissarissen begonnen in het zo enge „bevrijde" gebied met een leiderscursus, waaraan ong. 30 personen deelnamen, waaronder geestelijken van de zending en de missie, die deze vorm van jeugdvorming wilden pro-

De Wali Negara, Dr Mansoer, reikt de troepvlaggen uit.

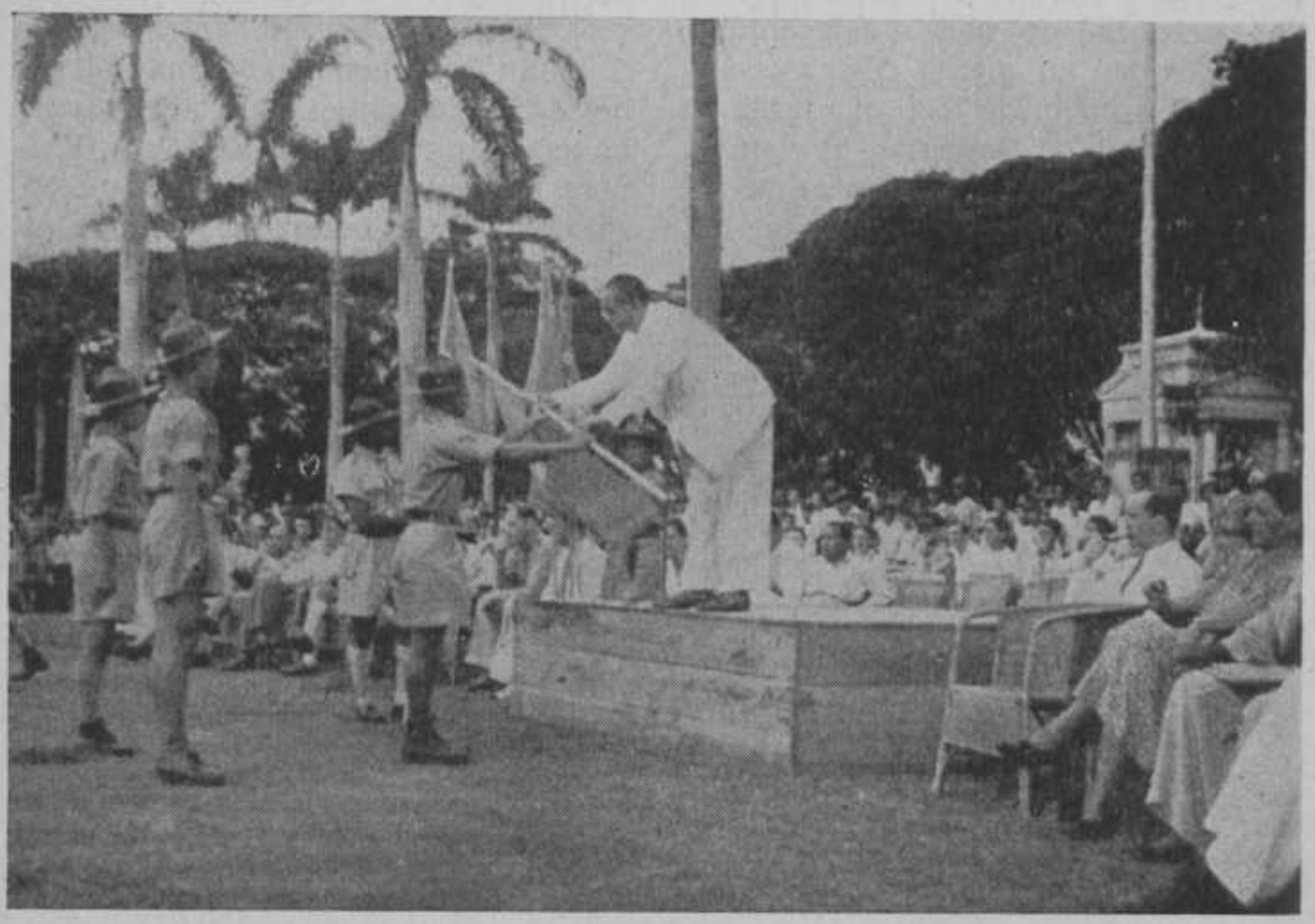

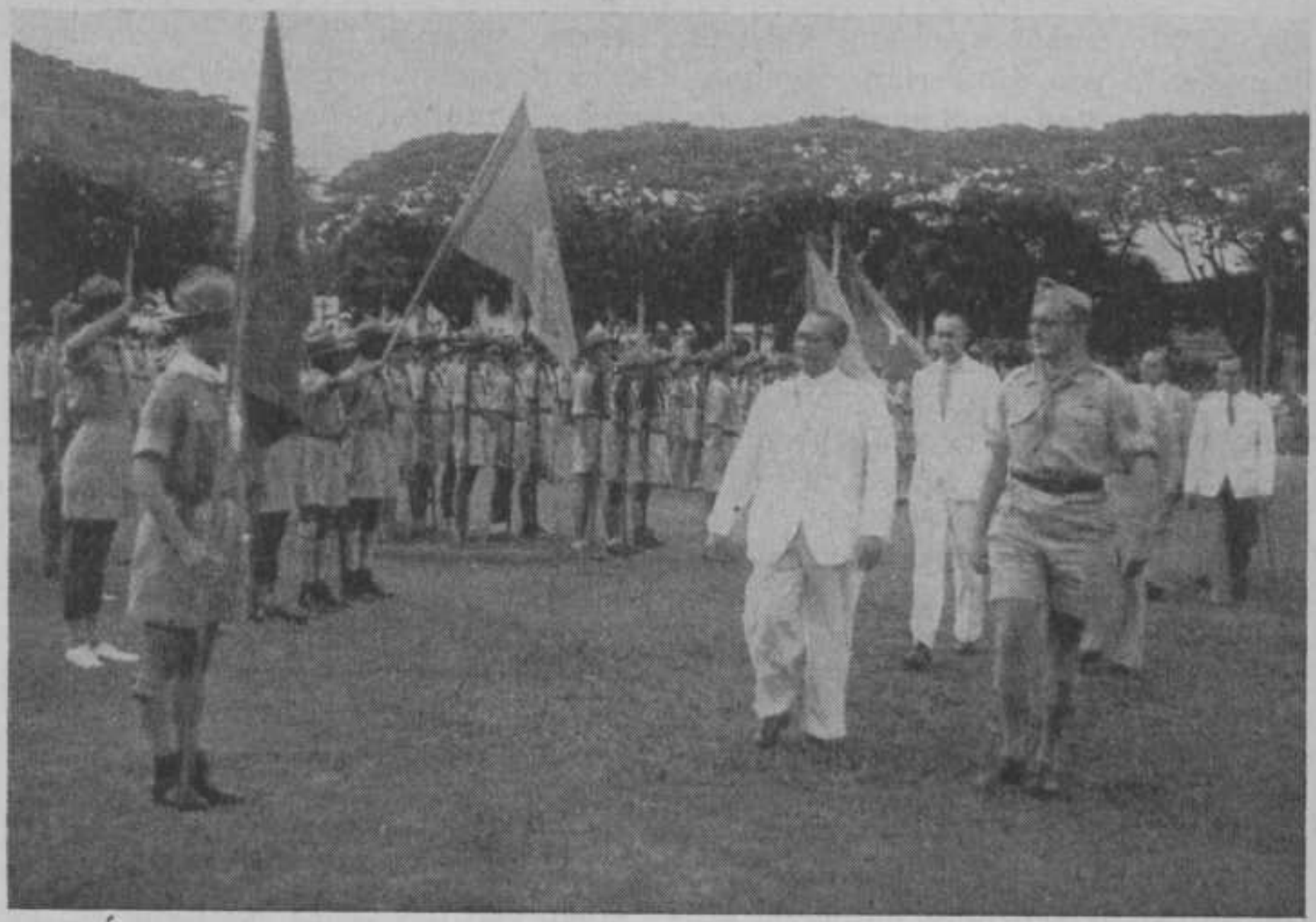

De Wali Negara, de Sultan van Deli en andere autoriteiten inspecteren, vergezeld van de D. C., de troepen.

pageren en in hun gebieden zullen invoeren. Aan het einde van deze cursus volgde een „kennismakingsmiddag" voor talrijke autoriteiten en genodigden en werd er met deze gasten een gewone troepbijeenkomst beleefd bij een tabaksonderneming te Helvetia niet ver van Medan, maar ook niet ver van de demarcatielijn. Medio 1947 kwam er een groot kampvuur voor de bevolking van Medan en kwamen de baten ten goede aan het Roode Kruis. De hulp-actie van de verkenners en voortrekkers tijdens de Roode-Kruisweek was eveneens geslaagd. St Jorisdag heeft in Indonesië voor ons wel een zeer grote betekenis. Vele oud-P.V.'s, waaronder zeer veel militairen, trokken naar het kampvuur. Dan stond een regeringscommissaris naast een Ambonees ambtenaar, een hoofdofficier naast een soldaat, een Indonesiër naast een Nederlander; allen kenden één belofte en dezelfde P.V.-wet.

Er waren ook militaire V.T. stammen. Een goede stam was die van de 33e A.A.T., die later door troepenverplaatsing helaas uiteenviel. Bij de Chinese gemeenschap had men zeer veel belangstelling voor het spel van Verkennen en zo ontstond er een groot aantal Chinese groepen, die onder leiding van een eigen A.D.C. stonden. De prov. commissaris moest wegens zeer drukke werkzaamheden zich terug trekken en dit commissariaat verviel. Bij de stichtingsfeesten van de Negara Soematera Timoer traden voor het eerst de Indonesische padvinders op onder eigen A.D.C., Raden Soeratno en enige maanden later volgde de installatie van een flinke groep uit de Brits-Indische gemeenschap, een India-groep onder Pakistans vlag. Het commissariaat begon nu ook beter te werken, de levensomstandigheden werden iets beter, er kwam textiel voor de uniformen via de distributiedienst en 'n 2e districts-(leiders)-cursus volgde. Deze cursus werd in verschillende talen gehouden, daar cursisten van 4 landaarden eraan deelnamen.

Het laatste cursus-week-end werd te Poenggei in een echte rimboe gehouden. Daar zaten kaaimannen in de kali en rond de kampplaats waren enige dagen tevoren tijgers gesignaleerd. Des nachts werden vuren rond het kamp aangelegd en moest men wacht lopen. In Nov. '48 werden door deze cursisten proeven afgelegd en zij konden met hun troepen gaan werken. Verschillende troepen hebben nabij het vliegveld van Medan of in het schone bergoord Brastagi hun „zomer"-kamp gehouden, waaraan diverse trainings-week-ends vooraf gingen. De kampen werden door de commissarissen bezocht en maakten een goede indruk.
Tijdens de Kroningsfeesten hielden de padvinders voor het huis van de Commissaris van de Kroon een vlaggenceremonie, waarbij tal van autoriteiten en belangstellenden aanwezig waren. Tijdens verschillende festiviteiten traden de padvinders op en boden

De installatie van de a.d.c's voor het fraaie Batak-huis op de Esplanade te Medan.

service, waar nodig was. Ook werden de oorlogsgraven verzorgd. Hospitalen en ziekenhuizen werden niet vergeten en verschillende groepen hielden een boekeninzameling.
In 1948 ging het district zich langzamerhand uitbreiden. In Tandjong Balei, een paar honderd kilometer van Medan verwijderd, kwamen 3 troepen. In Pematang Siantar en op vele andere plaatsen op Sumatra's Oostkust kwamen contacten of vroeg men aansluiting. Ook met de republikeinse padvinders de „Pandoerakjat" hadden wij contact, maar orders van hun hoofdkwartier uit Djocja verboden hen openlijke samenwerking. Deze troepen hadden een sterk militaire inslag (denkelijk nog een erfenisje van de Jappen). Onder Nederlandse leiding zijn in dit district open groepen, Katholieke Verkenners en ook een groep van het Leger des Heils. Bij de Chinese groepen was de moeilijkheid voor het commissariaat te waken voor een communistische of een sterk militairistische (nationalistische) inslag. Hergroeperingen e.d. waren noodzakelijk. De beschermheer van het district is de Wali Negara, Dr T. Mansoer, die vroeger in Batavia verkenner is geweest.
Tal van plaatselijke en groepscommissies werden gevormd en de insignesecretaris Oûbaas Benning (evenwel moest hij het de laatste jaren zonder insignes e.d. stellen!) was hierbij steeds de stuwende kracht. Ik wil dit korte overzicht eindigen met een oproep tot alle commissarissen, leiders en leidsters in Nederland.... helpt de groepen in Indonesië zoveel U kunt; zij hebben uw hulp heel hard nodig.
Het is m.i. mogelijk, dat een Nederlands district of groep bijv. het hier bovenbeschreven district adopteert en dat men tracht elkander wederzijds te helpen. Ik denk aan het zenden van literatuur, instructie-materiaal, insigne, fluiten enz. vanuit Nederland en vanuit Indonesië kan men bamboedrinkbekers, cocosnoten of pinda's voor het zomerkamp, iets uit

de rimboe voor het hordehol, tropische planten of producten voor het troepmuseum e.d. zenden. Over het nut van correspondentie behoef ik niet nader te schrijven. Het helpt ongetwijfeld mede aan een betere verstandhouding en samenwerking tussen Nederland en Indonesië.
Tot slot breng ik een groet over van het district Soematera Timoer aan alle padvinders in Nederland.

A. PETERS Jr,
oud-D.C.

Teruggekeerd in Nederland
eind 1948.

★

Overdruk uit: „Het Nieuwsblad van Sumatra" d.d. 26 Oct. 1948.

PADVINDERS-CEREMONIE TE MEDAN

Vlaguitreiking en overdracht districts-commissariaat.

Vijftienhonderd padvinders stonden gistermiddag op de Esplanade te Medan opgesteld, toen de Wali-Negara, diens echtgenote en vele autoriteiten en vertegenwoordigers uit handelskringen en culturres op het terrein arriveerden voor het bijwonen van een grote padvinders-ceremonie. De plechtigheid kreeg een bijzonder aspect, daar zij in deze „Week der Verenigde Naties" plaats vond, hetgeen nog geaccentueerd werd door het feit, dat padvinders van vier landaarden eraan deelnamen.
De plechtigheid nam een aanvang met het onder hoorngeschal hijsen der vlaggen. Hierna werd de padvinderswet in vier talen gezegd. De aftredende districtscommissaris, de heer A. Peters, die binnenkort naar Nederland vertrekt, verzocht daarna de Wali Negara, Dr T. Mansoer, om de vlaggen aan de verschillende groepen uit te reiken.

Afscheidswoord.

De Wali Negara, de Sultan van Deli, het Hoofd van het Departement van Culturele Zaken, de heer J. F. Keulemans, het Kabinetslid G. J. Förch en de secretaris der N.S.T., de heer Schilperoord, inspecteerden vervolgens de verschillende groepen. De heer A. Peters installeerde de assistent-districtscommissarissen met het overhandigen van de groene halsdoek en de insignes, welke aan deze rang verbonden zijn. Vervolgens nam hij als aftredend districtscommissaris afscheid met een toespraak, waarin de heer Peters o.m. zeide, dat de padvindersbeweging, die een wereldorganisatie is, een afspiegeling van de democratische jeugd vormt. Hij memoreerde hoe hij in Maart 1947 het commissariaat der beweging in Medan op zich had genomen. „Thans kunnen wij de troepen presenteren. Verbreding is thans minder nodig dan verdieping." Hij dankte de padvinders, zowel in het Nederlands als in het Engels, voor de steun die hij van hen en van hun leiders bij zijn werk mocht ontvangen en droeg daarna zijn functie over aan kapt. Mr J. H. M. Waterreus.

Defilé.

De troepen defileerden vervolgens langs een podium, waarop de Wali-Negara, de plaatselijk militair commandant Luit. Kol. P. A. H. J. van Aarsen, de burgemeester van Medan, Mr D. Poerba en de ass. Resident E. Luuring, namens de Commissaris van de Kroon, stonden opgesteld. Een stormachtige ralley met Dr T. Mansoer als middelpunt vormde de vrolijke apotheose van de uitgebreide ceremonie.
In een korte toespraak in de Indonesische taal dankte de Wali Negara de heer Peters voor zijn werk en memoreerde hij, dat er in korte tijd goede vooruitgang werd gemaakt. Het aantal padvinders op Sumatra's Oostkust bedraagt thans reeds 2300. Dr Mansoer zeide te hopen, dat kapt. Mr Waterreus het werk voor de beweging op dezelfde wijze zal voortzetten als de heer Peters het begonnen is en hij drukte de pas geïnstalleerde ass. districtscommissarissen op het hart, hun commandant een goede steun bij zijn werk te zijn.
Tot slot van de plechtigheid brachten de padvinders een driewerf hoera uit op de Wali Negara.

Mededeling

Buitenland.

Mevr. Payne en haar dochter (28 jaar) zouden graag een week logeren bij een Hollandse Padvindersfamilie. Hun bedoeling is enige trips te maken en daar Arnhem en Nijmegen ook hierin zijn begrepen, zouden zij het liefst in deze streek logeren. Beide zijn Akela's. Op hun beurt willen zij graag twee leden van de Hollandse familie in Juni gedurende 14 dagen gastvrijheid verlenen.
Mevr. Payne woont in Becklay, Kent, een half uur van Londen. Brieven aan het N.H.K.

TRAINING

De weekeinden, welke vooraf zullen gaan aan de verkorte cursussen, zullen worden gehouden op 14 en 15 en 28 en 29 Mei. Omtrent de plaatsen voor deze kampen kan thans nog niets wórden medegedeeld, omdat dit afhankelijk wordt gesteld van de inschrijving.
Indien het aantal cursisten, dat zich aanmeldt dit mogelijk maakt, zal in het Noorden van het land, in het centrum en in het Westen een geschikt terrein worden gezocht voor de trainings-weekeinden. Zij, die voornemen hebben dit jaar een verkorte cursus te volgen, worden dus uitgenodigd dit zo spoedig mogelijk, doch in elk geval vóór 1 Mei aan het Nationaal Hoofdkwartier, afdeling Training, kenbaar te maken. Zij ontvangen dan direct na 1 Mei bericht, waar de weekeinden zullen worden gehouden en eventueel de bevestiging, dat zij voor deelneming aan de cursus, wat deze weekeinden betreft, zijn ingeschreven. De deelnemers kunnen zelf beslissen aan welke cursus te Ommen zij wensen deel te nemen met dien verstande, dat een bepaald aantal deelnemers zich voor een cursus moet hebben aangemeld, wil deze kunnen doorgaan.

Het cursusgeld bedraagt *f*35.— voor de twee weekeinden en de week in Ommen tezamen, terwijl een tegemoetkoming wordt gegeven in de reiskosten voor het bezoeken van de weekeinden.

Woodbadgecursussen Ommen 1949

WELPEN.

W 103	20 Juni—25 Juni	VKJB	Zw.
W 104	27 Juni— 2 Juli	VKJB	Zw.
W 105	27 Juni— 2 Juli	NPV	Bl.
W 106	4 Juli— 9 Juli	VKJB	Zw.
W 107	4 Juli— 9 Juli	NPV	Bl.
W 108	11 Juli—16 Juli	VKJB	Zw.
W 109	11 Juli—16 Juli	NPV	Bl.
W 110	18 Juli—23 Juli	VKJB	Zw.
W 111	25 Juli—30 Juli	VKJB	Zw.
W 112	25 Juli—30 Juli	NPV	Bl.
W 113	1 Aug.— 6 Aug.	VKJB	Zw.
W 114	8 Aug.—13 Aug	VKJB	Zw.
W 115	15 Aug.—20 Aug.	VKJB	Zw.
W 116	15 Aug.—20 Aug.	NPV	Bl.

VERKENNERS.

V 94	14 Juni—25 Juni	VKJB	2 L
V 95	27 Juni— 8 Juli	VKJB	2 L
V 96	28 Juni— 9 Juli	VKJB	3 L
V 97	2 Juli—13 Juli	NPV	1 L
V 98	11 Juli—22 Juli	VKJB	2 L
V 99	16 Juli—24 Juli	NPV	1 L (verk.)
V 100	25 Juli— 5 Aug.	VKJB	2 L
V 101	26 Juli— 6 Aug.	VKJB	3 L
V 102	30 Juli— 7 Aug.	NPV	1 L (verk.)
V 103	8 Aug.—19 Aug.	VKJB	2 L
V 104	9 Aug.—20 Aug.	NPV	1 L

VOORTREKKERS.

VT 14	16 Juli—24 Juli	NPV	Bl.
VT 15	20—27 Aug.	VKJB	1 L

W 112 is bedoeld voor mannelijke Welpenleiders.

REUNIE.

27—28 Augustus.

De kosten bedragen voor de Welpencursus *f*20.—, voor de Verkennerscursus *f*35.—, voor de Voortrekkerscursus *f*25.—, voor de Reunie *f*3.50.
Inschrijving sluit veertien dagen vóór de aanvang van een cursus, resp. van de Reunie.

ENIGE KAMPEERTERREINEN IN DE OMGEVING VAN WINTERSWIJK.

Prachtige omgeving. Zwemgelegenheid op enige K.M. afstand. Uitsluitend bestemd voor Padvinderskampen. Prijs p. nacht p. pers. 25 ct, per week *f*1.—. Nadere inlichtingen te bekomen bij de heer J. G. ROEST (lid P.C.), Tel. 2008, Delistraat 15, Winterswijk.

„Saxenheim" Vierhouten (Vel.)

Padvinderskamp, Kampeercentrum, Kinderkamp, Schoolvormingskamp, Cantine, Kampwinkel, Keuken, vraagt voor gehele of ged. seizoen 1949

enige flinke sportieve assistenten.

Brieven met uitvoerige inlichtingen aan de kampleiding.

★ Nationale Patrouillewedstrijden ★

In de voorafgaande jaren is door de verafgelegen kleinere districten (kleiner in die zin, dat het aantal groepen beperkt is) geklaagd, dat de onkosten voor het deelnemen van de winnende patrouille uit het district aan de Nationale Wedstrijden zó groot zijn, dat in sommige gevallen het winnen van de Districtswedstrijden enkele jaren achtereen voor de desbetreffende troep een finantiële ondergang betekent. Het komt er inderdaad op neer, dat zulk een troep belast wordt met extra uitgaven tot een bedrag van *f*120.— à *f*150.—, welke lasten niet op de deelnemers kunnen worden afgewenteld. In grote districten, in het Westen des lands, is het gebruik geworden, dat de reiskosten voor de Ommenpatrouille worden omgeslagen over de patrouilles, die voor de Districtswedstrijden hebben ingeschreven, of dat zonder meer de onkosten voor rekening van het district worden genomen.

Van de gelegenheid op het weekeind voor de A.D.C.'s voor Training te Ommen gehouden, waar bijna alle districten vertegenwoordigd waren, werd gebruik gemaakt om dit vraagstuk eens aan het oordeel van de aanwezigen te onderwerpen. De vraag werd gesteld, of het niet billijk zou zijn om de totale reiskosten van alle deelnemende patrouilles aan de Nationale Wedstrijden om te slaan over de deelnemers en dus alle patrouilles te belasten met eenzelfde bedrag voor de reiskosten. Opgemerkt werd, dat patrouilles, die niet ver van Ommen af wonen, soms per fiets naar Ommen trekken of wel enkele ouders of belangstellenden bereid vinden om de jongens met particuliere auto's te brengen. Voorts werd erop gewezen, dat vaak verderaf gelegen patrouilles komen met een vervoermiddel, dat door belangstellenden of via relaties zo voordelig mogelijk ter beschikking wordt gesteld en men vreesde ter vergadering, dat met het omslaan van de reiskosten een prikkel wordt weggenomen om een zo voordelig mogelijke oplossing voor het transport te zoeken.

Algemeen was men het erover eens, dat het billijk moet worden geacht, dat door een gezamenlijke inspanning voorkomen wordt, dat patrouilles, die aan de wedstrijden kunnen deelnemen uit hoofde van de geleverde prestaties, niet om finantiële redenen moeten afzien van de tocht naar Ommen. Er werd dus gezocht naar een oplossing, welke aan de hierboven genoemde bezwaren op bevredigende wijze tegemoet komt, zonder dat het belang werd weggenomen voor de districten om voor een zo goedkoop mogelijke reisgelegenheid te zorgen. Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat ter vergadering maar voetstoots werd aangenomen, dat een goede geest in de districten zou ontbreken en een gevoel voor het algemeen belang. Misschien werd de zaak wel erg reëel gezien en wat nuchter, doch er zat zeker niet de bedoeling achter om voor welk district dan ook onaangename veronderstellingen te uiten.

Het meeste bijval vond tenslotte het voorstel om aan alle districten te verzoeken bij de districtswedstrijden de deelnemende patrouilles te belasten met *f*2.— per patrouille en deze gelden over te maken aan het Nationaal Hoofdkwartier (girorekening 150484); aan de Districtscommissarissen te verzoeken direct na de Pinksterwedstrijden aan het Hoofdkwartier mede te delen, hoe hoog de vervoerskosten zijn geweest en aan die districten, waarvan de reiskosten meer dan *f*30.— voor de gehele patrouille hebben bedragen de meerdere kosten te vergoeden, voor zover de ontvangen gelden toereikend zijn.

Het Hoofdkwartier neemt deze suggestie over en wil dit jaar gaarne een proef nemen met deze werkwijze in het vertrouwen, dat alle betrokkenen eraan mede willen werken.

FLITSEN OMMENSE

Dichte Ven - Foto: Prof. Dr A. Pulle

II. De Eerder Vennen.

Wanneer we van de overweg bij het Ommense station de straatweg in Zuidelijke richting opwandelen en bij de splitsing de linker weg, naar Den Ham, inslaan kunnen we eerst aan onze rechterhand een blik werpen op de bekende „Hoge Oever". Een dode, gedeeltelijk dichtvenende bocht van de Regge spiegelt in de diepte en de oever is werkelijk on-Nederlands hoog en steil. Een eind verder de straatweg op komen we rechts aan een zandweg, die naar het gebied van het kasteel Eerde voert. Daartegenover, dus naar links, loopt een smal bospaadje de fraaie Staatsbosbeheer-bossen in. Zodra we enige ogenblikken dit paadje gevolgd hebben zien we rechts een vennetje, dat geheel dichtgegroeid is met veenmos. In dit ven staan als trieste geraamten een aantal dode bomen, dennen vooral en hier en daar een berk. Vervolgen we onze wandeling langs het bospaadje dan brengt ons dit naar een groter ven, dat er heel anders uitziet. Het is, bekeken uit een oogpunt van natuurschoon, een prachtig ven in het omgevende dennebos; het kan wedijveren met de veel bekendere Oisterwijkse vennen.
Iemand, die goed uitkijkt, zal opmerken, dat het water in het ven, in vergelijking met de omgeving, erg hoog staat. En ook dat het terrein naar de oever toe stijgt inplaats van te dalen, zoals men verwachten zou. Het ontstaan en de ontwikkeling van deze vennen tot de vorm waarin ze zich nu voordoen, waren het onderwerp van studie van G. H. Voorwijk en S. Hardjoprakoso, waarvan de eerste een oudpadvinder is. De studie, rijk geïllustreerd met fraaie foto's en schetstekeningen, verscheen in het Tijdschrift van het Koninklijk Nederlands Aardrijkskundig Genootschap, tweede reeks, deel LXII No 5, van November 1945. De auteurs noemen het eerste ven, dat dichtgegroeid is, het Dichte Ven, en het tweede ven, met de hoge waterstand, het Bestmer Ven. Een wat kleiner, eveneens met water gevuld ven, dat nog verder het bos inligt, noemen ze het Zeeser Ven.
Bekijken we nu eerst het Dichte Ven eens wat nader. Het is begroeid met een dikke laag veenmos, waarin we diep wegzinken als we ons er in wagen. Behalve het veenmos vinden we nog, kruipend over de moslaag, de liggende stengels van de Veenbes. In het voorjaar en de zomer prijkt dit plantje met prachtige, grillig gevormde, rose bloempjes, die lijken op miniatuur-Cyclamen. In de nazomer en herfst dragen ze grote, donkerrode bessen, die heerlijk smaken, vooral als ze door de zon warmgestoofd zijn. En bovendien vinden we hier en ook langs de oevers van het Bestmer Ven, grote hoeveelheden van één van de grootste zeldzaamheden van de Nederlandse flora, een plantje dat zo zeldzaam is dat het niet eens een Nederlandse naam heeft en het moet doen met zijn wetenschappelijke naam Scheuchzeria. In vroegere tijden, eeuwen geleden, was het grootste deel

UIT DE SE NATUUR

Bestver Ven - Foto: Prof. Dr A. Pulle

van de Ned. venen en moerassen ermee begroeid; nu zijn er nog slechts enkele uitverkoren plekjes mee bedekt. Hoe komt het nu dat dit ven droog ligt en het nabijgelegen Bestmer Ven niet. De oorzaak is een vroegere ontginning door de mens, die er turf wilde graven en daartoe allereerst afwateringssloten groef. Na de ontginning raakte het veen begroeid met dennen en berken. Toen de afvoersloot echter weer enigszins verstopt raakte begon er weer veenmos te groeien dat de bomen verstikte. Ze vielen om en raakten overgroeid met veenmos; bij prikken met een stok zijn ze nog te vinden want het veenmos sluit luchtdicht af. In de loop der tijden zien we dat jongere bomen het aanvankelijk, wortelend in de laag veenmos, het wel een tijdje uithouden maar door de verdere groei van het veenmos verstikken. Ze stierven en staan nu als geraamten in het ven. Zo werd dit beschreven door Voorwijk en Hardjoprakoso, het diepgaandst onderzochten ze echter het Bestmer Ven.
Uit het feit, dat het water hoger staat dan de omgeving leidden ze af dat er zich een ondoorlatende laag, een z.g. oerbank, onder het ven moest bevinden. Het water is dus geen grondwater maar uitsluitend regenwater. Het ven vergelijken Voorwijk en Hardjoprakoso met een schoteltje water in een bak zand. Een oerbank vinden we overal onder de zandgronden in de omgeving, natuurlijk als een vlakke laag. Hoe ontstonden dus nu de opstaande randen van het schoteltje?

Voordat het terrein bebost werd, was het een stuifzand-landschap, waar door de werking van wind, zand en water de oerbank vernield werd, werd het zand door de wind opgestuwd tot landduinen. In de lagere delen van het terrein bevonden zich plassen. Wanneer het zand door de wind op de oevers hiervan werd neergesmeten, werd het vochtig, bleef liggen en vormde een wal. Daardoor kon het water stijgen. Het sijpelde door de oeverwallen en vormde daarin, omdat het humusstoffen bevatte, een ondoorlatende laag, die in verbinding kwam met de oorspronkelijke oerbank onder het water. Zo kreeg het schoteltje zijn opstaande randen en zo ontstonden de hoge oevers van 't ven. Tenslotte legde de mens door bebossing het stuifzand vast, het tegenwoordige landschap ontstond. Nóg wel eens greep de mens in, hij tapte het water af om de op de bodem ontstane veenlaag te ontginnen. Dit gebeurde in het Dichte Ven zo rigoureus, dat de afwateringssloot daar nog steeds functioneert; in het Bestmer Ven en ook in het Zeeser Ven herstelde zich de oorspronkelijke toestand.
Voorwijk en Hardjoprakoso laten ons hier zien tot welke aardige resultaten het speurderswerk van wetenschappelijke onderzoekers, die zich bezig houden met werk in het vrije veld, kan leiden. En als we nu op onze zwerftochten tijdens zomerkamp of leiderscursus langs de Eerder Vennen trekken, zullen die ons nog meer te zeggen hebben.

J.

Van de Pers- en Propagandadienst

Koempoelan District Noorderkwartier

Vrijwel alle leidsters en leiders van het District-Noorderkwartier — alleen Castricum ontbrak op het appel — waren de gasten van de Banjaertgroep te Velsen-Noord, waar de Districts-Koempoelan werd gehouden. Voor deze Lentekoempoelan had de Districtsleiding geen betere plaats kunnen kiezen. Het aardige Banjaerttroephuis is wel zeer gunstig gelegen, temidden van duinen en bossen, temidden van het ontluikende nieuwe leven. De Banjaertgroep heeft zich bovendien uitermate van de gastheersplicht gekweten. Alles was tot in de puntjes verzorgd.

Geen wonder, dat de DC P. H. L. Nieuwenhuysen zijn grote blijdschap uitsprak bij de opening, dat er zoveel deelnemers waren, hetgeen zeker tot gevolg zal hebben de versteviging van de band tussen de leiding in het District. Na de opening verenigde men zich voor de gezamenlijke broodmaaltijd en de gezellige echte padvindersfeer was al direct te herkennen. Hoewel het weer ons enigszins in de steek liet, werd toch een gezamenlijke fikse wandeling ondernomen, door de mooie duinen naar Wijk aan Zee, waar men kon genieten van het vele, dat de natuur, vooral nu, biedt. Ondertussen werd de hal van het troephuis omgetoverd in een stand van de afd. Pers en Propaganda, die er naar de algemeen heersende mening zeer verzorgd uitzag en de bijzondere belangstelling trok der aanwezigen. De stand was er speciaal op gericht, om te laten zien, dat de Verkenner, het jongensblad bij uitnemendheid, voor elck wat wils biedt. Zeer vele artikelen waren overzichtelijk tentoongesteld, met passende sprekende bijschriften, zodat ieder een duidelijk overzicht kreeg, wat er alzo in de Verkenner te vinden is en dat was lang niet eenzijdig, integendeel een bonte verscheidenheid van lezenswaardige artikelen, behandelende onderwerpen van allerlei aard, interessant en opvoedend, met ernst en luim, voor welpen en verkenners waren te zien. Velen waren verwonderd en verrast, dat de Verkenner dit alles biedt.

Na de wandeling werd de Verkenners- en welpenleiding gesplitst, de eersten hadden een praatje bij de haard (i.c. de potkachel) over de a.s. districtswedstrijd, de laatsten hadden een korte hordejacht, o.l.v. de A.D.C. Akela Schuyff.

Een prettig kampvuur was het laatste punt van het programma voor de eerste dag. Zang, muziek, recreatie wisselden elkaar af. Vooral de recreatie, waarin het onbetwistbare nut van de Gilwell-training tot uiting kwam, was zeer goed. De 3-minuten speech over het voor- en nadeel van de strozak in het kamp, bracht de lachspieren danig in beweging. Tot slot sprak Hopman Rijkeboer over de plicht van de leid(st)ers, waarna het kampvuur met het Wilhelmus werd besloten.

Zondagmorgen hield Hopman v. d. Windt een aandacht, met als motto: „Ik beloof op mijn eer ernstig te zullen trachten mijn plicht te doen tegenover God". Wanneer wij werkelijk ernstig trachten onze plicht te doen en er van maken wat in ons vermogen ligt, kunnen we ons overtuigd houden, dat wij onze belofte nakomen. Speciaal wees spr. erop, dat het voor niemand te moeilijk is zijn plicht te doen, als hij werkelijk wil.

Het spel, dat wel bijzonder geschikt was voor het terrein, werd een overweldigend succes. 'n Spannende strijd tussen vrachtvaarders en kapers werd gestreden en het was voor de vrachtvaarders heus niet gemakkelijk om de

vracht in veilige haven te brengen, want er waren werkelijk „veel kapers op de kust". De kapers wisten de overwinning te behalen.
Na de gezellige maaltijd, de verkennerskoks verdienen het insigne kok, als ze het nog niet hebben, gaf de Districts-vertegenwoordiger voor Pers en Propaganda, Akela v. Dongen, de aanwezigen een inzicht in het werk van de afd. Pers en Propaganda van het N.H.K. Hij wees er speciaal op, dat deze afd. aller belangstelling verdient, omdat deze afd. zeer belangrijk is, en elke groep daaruit indirect voordeel trekt.
Hoe meer bekendheid gegeven wordt aan het werk der padvindersbeweging, hoe sympathieker de outsider er tegenover zal gaan staan. Hij toonde het belang aan van het brengen der padvinderij in de gezinnen, bij de ouders der jongens, waartoe het blad de Verkenner zeer veel kan bijdragen, in verband waarmede het nemen van een groepsabonnement zo nuttig en nodig is. Moeilijkheden om daartoe te komen zijn in de meeste gevallen te overkomen; in Alkmaar waar momenteel 4 groepen een groepsabonnement hebben met totaal 155 abonné's, waren hoegenaamd geen moeilijkheden. De jongens betalen 5 cent per week, is dus ƒ2.60 per jaar, de groep ƒ0.80 en het abonnementsgeld is er. De ouders in Alkmaar verslinden het blad even gretig als de jongens zelf.
Het laatste punt van het Koempoelanprogramma was zeker niet het minste. Dank zij Hopman Rijkeboer en zijn medewerkers, was een excursie naar de Hoogovens en Mekog mogelijk. Deze excursie was zowel interessant als leerzaam. Je ziet immers niet elke dag vloeibare lucht of vloeiend ijzer. Tal van interessante onderdelen van deze wereldbekende groot-industrie werden bezocht. Precies op tijd werd deze prettige koempoelan gesloten en met een gevoel van dankbaarheid jegens de Districtsleiding, die deze vlotte sfeerrijke Koempoelan zo tot in de puntjes verzorgd organiseerde, ging ieder zijns weegs, bezield met nieuw vuur voor het werk, dat wacht.

Alkmaar, Maart '49. A. H. v. D.

★

Zoals ieder weet heeft de Radiodienst van „De Nederlandse padvinders" van de A.V.R.O. de beschikking gekregen over een kwartier zendtijd per veertien dagen. Soms, als er een uitzending plaats vindt, die zeer belangrijk is, wordt van dit kwartier wel eens een half uur gemaakt. De Radiodienst kan zich gelukkig prijzen, dat in de drie jaar, dat deze uitzendingen plaats vinden een stijgende lijn in de kwaliteit van de uitzending merkbaar is en dat is in belangrijke mate te danken aan de grote hulp en medewerking van de A.V.R.O.
Het is een enkele maal voorgekomen, dat leden van de Beweging, speciaal in het Noorden en Zuiden van ons land contact hebben gezocht met de zich daar bevindende Regionale Omroepen. Het is heel begrijpelijk dat zij dit gedaan heben, want radio-ontvangst in die delen van ons land is niet altijd even goed. Toch kan het Nationaal Hoofdkwartier hier niet mede accoord gaan. Het is heel jammer dat die ontvangst niet goed is, maar zijn wij wel ingelicht, dan komt er binnenkort een verandering van golflengte en kracht van onze zenders, waardoor wij, waar wij ons ook in ons land bevinden, weer op een goede ontvangst kunnen rekenen.
Ook is het wel voorgekomen, dat leden van de N.P.V. contact hebben gezocht met andere omroepverenigingen voor padvindersuitzendingen. Waarom is dit nodig? Komt met Uw suggesties voor een uitzending bij de Radiodienst van het N.H.K. en is deze suggestie goed, dan spreken wij erover met de A.V.R.O.
Dus: „Ieder contact over een padvindersuitzending, met welke Radio-omroep dan ook, geschiedt via de Radiodienst van het Nationaal Hoofdkwartier".

Oud-Padvinders

Bryan's stem uit **Bengalen** sluit geheel op de Engelse visie aan. Hij verhaalt op prettige wijze, hoe de maatschappij en het gezin zijn „Rovers" en „Scouters" (P.V. leiders) langzamerhand zodanig opeisen, dat zij losraken van elk P.V. contact. Daarnaast schetst hij echter, hoe de oude P.V. herinneringen toch voor velen van de voormalige padvinders een hechte band voor het gehele leven vormen; hoe de O.P.V., gebonden door een contact, als b.v. de Sint-George-Gilden bieden, hun padvinderskarakter kunnen verstevigen en ten nutte van maatschappij kunnen brengen. Bryan geeft toe, dat de Engelse organisaties van O.P.V. reeds in dezelfde geest werkzaam zijn, maar hij verwacht nog meer succes, wanneer men „Gilden" naar het Deense voorbeeld formeert. Hij wijst in het bijzonder op twee verschilpunten, t.w.: de Gilden zijn open voor Oud-Padvinders èn Oud-Padvindsters; de Gilden zijn geheel losgemaakt van de jongensbeweging.
Ook Bryan oppert bezwaar tegen de term „Old Scouts". Blijkbaar ziet men in de Engels sprekende landen daarin iets van „gepensionneerden", niet meer: actieve en zelfstandige werkers. Voor de naam van „Sint-George-Gilden" gevoelt hij evenmin; in de niet-Christelijke padvinderslanden zouden daartegen bedenkingen kunnen bestaan, zegt hij. Zelf stelt hij voor: „Holdfast Groups".
Persoonlijk gevoel ik de bezwaren tegen de benaming „Oud-Padvinders" niet zo sterk aan. Deze titel omschrijft immers zeer duidelijk welke band, welke gemeenschappelijke „afkomst" ons tezamen brengt. De term is buitendien goed ingeburgerd. Ik spreek over onze „O.P.V." gaarne als „Levenspad-vinders", maar deze benaming laat zich niet goed vertalen. Een A.D.C. voor O.P.V. suggereerde destijds de naam: „Wereldpadvinders". De gedachte, welke hieraan ten grondslag ligt is goed, maar het onderscheid met de jongeren, die zeer zeker ook „Wereldpadvinder" zijn, is m.i. niet duidelijk genoeg. In Engeland spreekt men ook van „B.P. Gilden" van Oud-Padvinders". De toevoeging van B.P. is aantrekkelijk, maar ik zie de noodzakelijkheid daarvan toch niet in. De gehele padvinderij is B.P.'s werk; óók de beweging der O.P.V. Zou de Twaalfde Intern. Padv. Conferentie straks de juiste benaming vinden conform de haar verstrekte opdracht? Wie helpt haar daarbij??

Nu nog een blik op **België.** Roger Demain vertelt in „Jamboree" van Jan. '48 (pag. 7 e.v.) over de „Anciens Scouts en Belgique". Eerst bespreekt hij de diverse P.V. groeperingen in zijn land. Uit deze groeperingen zijn de „Vriendenkringen van O.P.V." voortgekomen, welke kringen reeds veel goed werk voor de jongensbeweging hebben verricht.
O.P.V.-ers vervullen in de Beweging verschillende meer administratieve functies; zij hebben ook een coöperatieve „Scout Shop" ingericht.
Sinds 1943 is er bij de „Fédération des Scouts Catholiques" — een z.g. „vierde vertakking" — (men vergelijke de organisatie van de O.P.V. bij onze Nederlandse R.K. Verkenners) ingesteld, welke wordt genoemd de „Route des Hommes". De leden noemen zich „Routiers-Maîtres". (Zoals men weet, is een gewone „Routier" gelijk te stellen met onze „Voortrekker"). De voortrekker, ouder geworden en meer door zijn gezin en door zijn maatschappelijke arbeid in beslag genomen, glijdt als het ware over in deze vierde formatie. Voor de „Maîtrise" verricht hij zijn „chef-d'oeuvre"; deze arbeid ligt op het terrein van het familieleven; het sociale werk; het beroep en het buitenspoor. Aldus komt de „Routier-

Maître" in de chaine" van zijn broeders-O.P.V.
Men overweegt in genoemde organisatie nog het doen deelnemen van de echtgenoten der O.P.V. aan dit werk; wellicht ook van hun kinderen. Men wil namelijk de familieband bij deze arbeid niet verbreken. Enkele „Chaines" werken reeds aldus; andere leggen meer de nadruk op de positie van de O.P.V. als „chef de famille" en laten geen familieleden tot hun kring toe. Ook de uniform-kwestie is nog niet definitief beslist.
Demain gevoelt er eveneens voor de benaming „Anciens Scouts", als zijnde „rétrospectif" te vervangen door een titel, welke meer „actif" klinkt. De vorm van de organisatie der O.P.V. acht Demain van secundair belang; op de geest komt het aan. Hij beveelt aan: alle O.P.V. per oude troep verzamelen; hen somtijds samenbrengen in locaal en regionaal verband en hen tevens onderbrengen in groeperingen naar het beroep. Aldus zal de O.P.V. bij drie verschillende formaties kunnen behoren, welke D. elk van groot belang en van een eigen karakter noemt.
Hij vraagt in het bijzonder de aandacht voor de derde groepering (die naar het beroep). Aldaar kan de O.P.V. de invloed van de P.V. idealen op zijn arbeidsomgeving ontwikkelen en uitdragen; dáár zal hij ook worden
• geprikkeld, om in de eigen dagelijkse arbeid de „maîtrise" te verrichten; om het te brengen tot; „de arbeid van de meester".
Demain vraagt om een internationaal O.P.V. insigne, dat steeds moet worden gedragen op de burgerkleding, dat kan worden gevoerd als briefhoofd en dat b.v. aan winkels van O.P.V. kan worden bevestigd. Men zal dan steeds, waar nodig, de weg tot elkaar kunnen vinden, betoogt Demain, die tevens bij wangedrag of misbruik van het insigne door een O.P.V.-er behandeling van de zaak — en desnoods publicatie van de uitspraak — door een „cour d'honneur" nuttig acht.

Onze Belgische vriend wil met spoed „une phalange de citoyens d'élite sur le plan national et international" scheppen door een krachtig beroep te doen op de millioenen O.P.V., die, over de gehele wereld verspreid, hun oude P.V. belofte trouw zijn gebleven. Het publiek zal aan het insigne de O.P.V. herkennen en aldus komen tot een waardering van zijn arbeid en daarmede van de padvinderij in het algemeen. Ook deze goodwill acht Demain van grote waarde.

Gij ziet, waarde lezers, dat de studie van dit onderwerp vele perspectieven opent! Laten wij allen ons echter hoeden voor overdrijving. Laten wij met beide benen op de grond blijven. Maar.... laten wij toch, als goede padvinders in de geest van B.P., niettemin het hoofd omhoog dragen, vèr vooruitziende naar onze taak en.... onze kansen. Het zou een grote tekortkoming onzerzijds zijn, als wij verzuimden onze „padvinderstaak" op het Grote Levenspad te vervullen, wanneer de uitvoering daarvan op eenvoudige wijze reeds zó groot nut voor ons zelf, voor onze eigen omgeving en voor de gehele maatschappij kon afwerpen. Daarom is dit vraagstuk terecht door de nationale en internationale padvindersleidingen **belangrijk** genoemd. Duidelijk is echter, dat dit probleem niet alleen in „conferenties" en „op papier" kon worden opgelost; het zal er om gaan, of iedere Oud-Padvinder **individueel** bereid is, aan de vervulling van deze mooie opdracht mede te arbeiden; weinig of veel, dat doet er niet toe, wanneer ieder dat naar eer en geweten voor zichzelf beslist.
Wij vroegen van W.P. veel plaatsruimte. Moge zij goed besteed blijken te zijn! Het antwoord is aan U allen en aan hen, die gij voor onze O.P.V. gedachte, in welke vorm ook verwezenlijkt, kunt winnen. De „winst" zal veel groter zijn dan het persoonlijk offer, dat gij daarbij brengt. Maar daartoe is nodig: **de daad** en niet het

woord. Ook Sint George was een man van de daad. Acht gij zijn voorbeeld te ver af, te verheven en niet na te volgen? Welnu, dan moge ik U wijzen op **B.P.**, een eenvoudig en gewoon burger als wij allen zijn, die ook **de daad** stelde zonder vrees voor te overwinnen moeilijkheden. Het monument, dat hij zich in onze harten heeft opgericht, blijve ons een voorbeeld en een aansporing voor het aanvatten en volbrengen van onze eigen padvinderstaak, óók op het Grote Levenspad!

MULLER, H.K.C. O.P.V.

Kampen „Het vierde Prinsenkind"

*

Zoals al in W.P. van Febr. werd vermeld, doet het Bestuur van de Stichting „Het Vierde Prinsenkind" een beroep op leid(st)ders van „De Nederlandsche Padvinders" om te komen helpen bij de leiding van één der kampen voor wezen en half-wezen van oorlogsslachtoffers of kinderen, die lich. gebrekkig geworden zijn door oorlogsgeweld.
Op het ogenblik kan ik de data van deze kampen publiceren en ook de plaatsen, waar deze kampen worden gehouden.
Het zal U zodoende gemakkelijker vallen om een week te bepalen, waarin U zou kunnen komen helpen.
Degenen, die zich reeds opgaven en nog geen verzoek hebben ontvangen om bij een bepaald kamp te helpen, willen misschien nog even een opgave geven van wensen voor kamp en data.

Mantinge (Dr.) van 26 Juli—2 Aug.; 3 Aug.—10 Aug.; 11 Aug.—18 Aug.; 19 Aug.—26 Aug. — 210 kinderen.

Mill (N. Br.) van 18 Juli—25 Juli en verder zelfde data als Mantinge, Dr. 180 kinderen.

Norg (Dr.) — zelfde data als Mill (N.B.) — 100 kinderen.

Heythuizen (L.) — 20 Juli—27 Juli; 28 Juli—4 Aug.; 5 Aug.—12 Aug.; 13 Aug.—20 Aug.; 22 Aug.—29 Aug. — 80 kinderen.

Te **Heino (O.)** wordt voor 45 lich. gebrekkige oorlogsslachtoffers een kamp gehouden van:

Groep I — 9—15 jaar — periode 30 Juli—13 Aug.

Groep II — 16—20 jaar — periode 13 Aug.—27 Aug.

Aan het deelnemen als leid(st)er aan deze kampen zijn geen kosten verbonden, terwijl de reiskosten worden vergoed.
Opgaven, gaarne vóór 1 Mei '49 aan Akela Lind, Zeestraat 76, Den Haag.

Van de afd. B.E.

De leid(st)ers van het District Noorderkwartier, bijeen op de Districtskoempoelan, brachten ƒ14.18 bij elkaar voor ons B.E.-fonds.

Akela Mulder—Dekker uit Utrecht gaf op het ADC-weekend, afd. Welpen, een uitstekende sessie over „Handenarbeid", waar een door haar gemaakt werkstuk werd verloot, wat de afd. B.E. ten goede kwam. Opbrengst ƒ39.22.

Hartelijk dank aan allen, die iets offerden voor onze broeder-padvinders van de afd. B.E.

Nieuws over „Agoon"

Het programma van „AGOON", het internationaal BE-kamp, dat dit jaar van 16—23 Juli op het terrein „De Goudsberg" te Lunteren wordt gehouden is thans gezonden naar de leiding van BE-groepen, D.C.'s en het buitenland, zodat verwacht mag worden dat binnenkort het aantal deelnemers bekend is.

★

Deelname aan Agoon.

De Kampleiding van AGOON heeft besloten ook die verkenners, die in gewone troepen zijn opgenomen, maar die niet zullen kunnen meegaan met het zomerkamp i.v.m. noodzakelijke, dagelijkse medische verzorging, binnen slapen etc. samen te brengen in een troep.
Willen die hoplieden, die een lich. gebrekkige jongen in hun troep hebben opgenomen of geadopteerd, overwegen of deze jongen in aanmerking komt voor „AGOON"? Gaarne over deze aangelegenheid spoedig overleg met Akela Lind, Secr. van AGOON, Zeestraat 76, Den Haag.

★

Het embleem en devies van AGOON.

Het embleem van AGOON, de lelie met kikker, is geïnspireerd op het bekende verhaal uit „Het Verkennen voor Jongens", kampvuurverhaal 21, waarin B.P. een aanmoediging geeft om moed te houden, door te zetten en opgewekt te blijven, geïllustreerd met het verhaal van twee kikkers, die in de room vallen. De ene heeft geen energie en moed en verdrinkt in de room. De 2e kikker vecht voor zijn leven en slaat net zolang met zijn poten, tot de room tot boter wordt en juist op het moment, dat hij nauwelijks de kracht meer heeft om met zijn poten te slaan, „landt" hij op een kluit boter. De kikker is ook typisch Nederlands.
Het devies „Luctor et emergo" de wapenspreuk van Zeeland is gekozen omdat deze spreuk in het kort de strekking weergeeft van het verhaal van Baden Powell.

★

Verpleegsters voor AGOON.

De Kampleider heeft een keus moeten doen uit de vele aanmeldingen van welpenleidsters-verpleegsters, die hun diensten hebben aangeboden voor AGOON. Aan alle verpleegsters uit onze Beweging meld ik, dat er vier verpleegsters, die zich het eerst meldden, voor AGOON zijn gevraagd, zodat van verdere aangeboden hulp helaas geen gebruik kan worden gemaakt. Hartelijk dank voor het enthousiaste aanbod van velen!

★

Brandweerlieden voor AGOON.

In „Alle Hens" en „De Verkenner" heeft Hopman Seebregts, AGOON's kampleider gevraagd om 3 verkenners van de KJB en 3 verkenners van de NPV om op treden als spuitgast van AGOON's brandweer.
Vereisten: Insigne Brandweerman en zo mogelijk eerste klas. Willen de Hoplieden de jongens uit de troep, die hiervoor voelen, erop wijzen, dat de aanmelding tot spuitgast 1 Mei a.s. sluit en dat dan een keus zal worden gedaan uit de aanmeldingen?

ZEILEN IN FRIESLAND.

De Zeeverkenners van de Greate Piergroep te Sneek bieden hun **zeiljacht** van 20 ton enige weken te huur aan om hun kosten te dekken.
Brieven aan schipper J. F. May, Troelstrakade 2, Sneek.

ZEEVERKENNERS

Aan de „Bedekte Binnen Maas" onder de gemeente Mijnsherenland, gelegen aan de weg van Maasdam naar Mijnsherenland, heeft het Hoofdkwartier in erfpacht, een ½ h.a. grond gehuurd, bestemd als cursusterrein voor Nautische cursussen voor Zeeverkennersleiders en als kampterrein voor Zeeverkennersgroepen.
Het ligt in de bedoeling dit jaar reeds zo'n cursus te houden en wel van 8—14 Augustus a.s. De cursus zal worden geleid door de A.H.K.C. voor Zeeverkenners, Schipper Stoffer en hier volgt het globaal programma voor deze cursus.

Maandag:

morgen. Zeilmaken en zeilen met diverse windrichtingen.

middag. Vervolg, met overstag gaan en het bereiken van een bovenwinds gelegen punt.

avond. De theorie van zeilen en de stabiliteit.

Dinsdag:

morgen. Gijpen en ronden van „tonnen of eilandjes".

middag. Afvaren van en aankomen aan **hogerwal**.

avond. Onderdelen van schip en tuig.

Woensdag:

morgen. Ankeren en anker opgaan en herhaling van het voorgaande.

middag. Aankomen aan en afvaren van **lagerwal** met behulp van een anker.

avond. Uitwijkbepalingen van het B.A.R.

Donderdag:

morgen. Zeilen van een driehoeksbaan, zonder instructeur aan boord, waarbij iedere cursist op z'n beurt als „kapitein" optreedt.

middag. Manoeuvre „man over boord".

avond. Cursisten stellen vragen, die worden behandeld.

Vrijdag:

morgen. Herhalen van het geleerde, door het laten uitvoeren van gevariëerde opdrachten, en bespreking van de daarbij eventueel gemaakte fouten.

middag. Als 's morgens, doch nu om de behaalde persoonlijke resultaten te kunnen beoordelen.

avond. Als 's middags, doch nu wat betreft de theorie.

Zaterdag en Zondag:

Zo mogelijk dagtochten, waarbij het geleerde in praktijk kan worden gebracht.

Praktijk instructie: 9 tot 12 en 2 tot 6 uur.

Avondtheorie: 8 tot 9.30 uur.

Ook roeien, bomen en reven zal op de cursus worden behandeld, doch het is moeilijk om hiervoor bepaalde tijden vast te stellen, daar dit het beste kan gebeuren op ogenblikken, dat het te stil is, óf te hard waait om te zeilen.
Bij het opstellen van het cursusprogramma is er van de veronderstelling uitgegaan, dat de cursisten wel min of meer met de boten vertrouwd zijn. De cursus staat open voor de leiders van Zeeverkennersgroepen, voor Voortrekkers, die van plan zijn om in de naaste toekomst in Zeeverkennersgroepen te gaan assisteren en voor belangstellenden buiten de Beweging, die voor ditzelfde doel kunnen worden geïnteresseerd. De kosten bedragen *f*20.—.
De inschrijving sluit op 15 Juni. Aanmelding schriftelijk te richten aan het Nationaal Hoofdkwartier.
Het is voor het eerst in de geschiedenis van de N.P.V. dat zo'n cursus voor

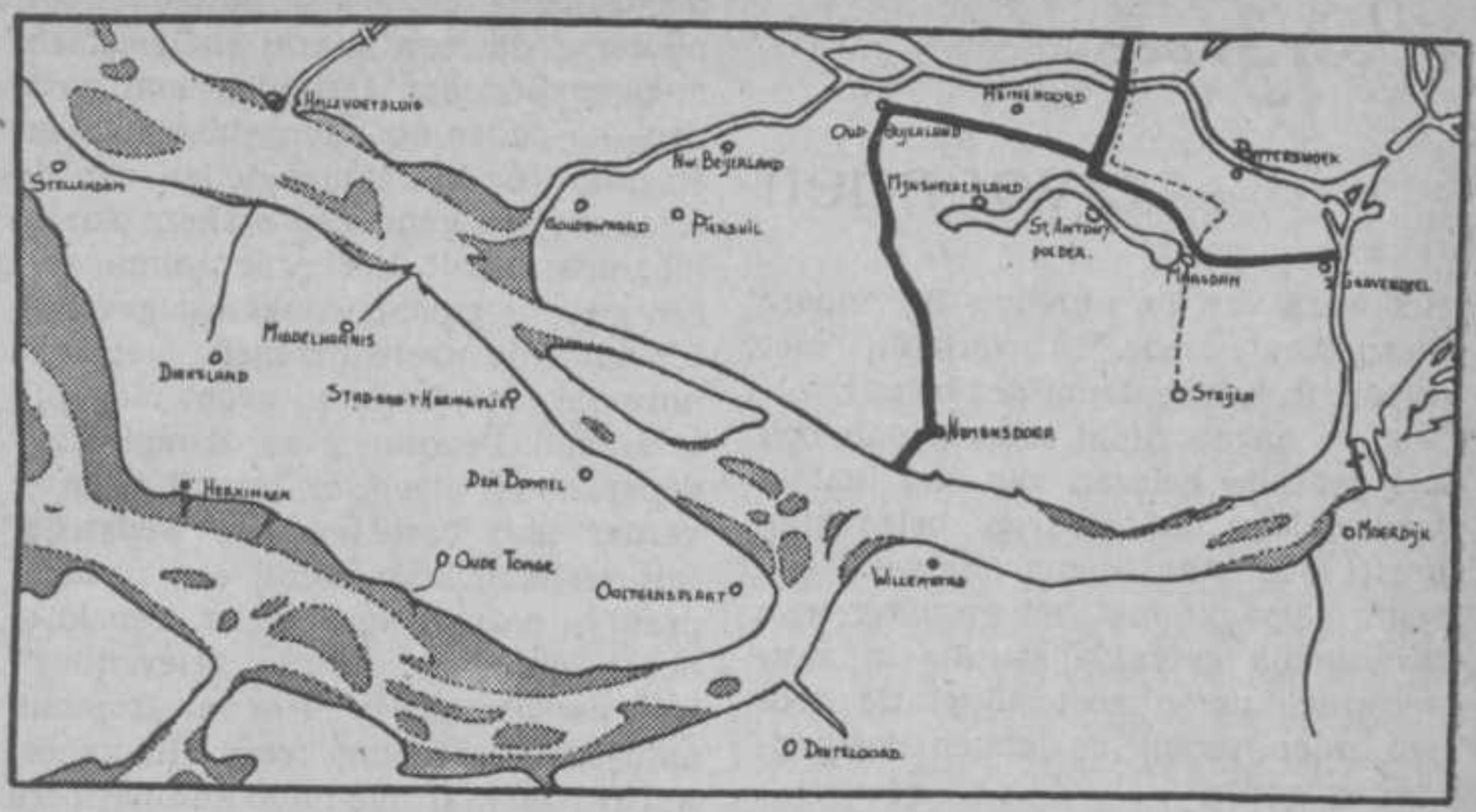

Zeeverkennersleiders wordt gehouden en op alle Schippers, D.C.'s en H.K.C.'s wordt een beroep gedaan om mede te helpen, teneinde een voldoend aantal deelnemers bijeen te brengen, opdat deze cursus een succes zal worden. Dit immers kan van groot belang zijn voor verdere verbreiding en ontwikkeling van het Zeeverkennerswerk in Nederland. Schipper Stoffer is jarenlang directeur geweest van de Friese Zeilschool en de leiding van de cursus is daardoor in meest vertrouwde handen.

Per circulaire zijn inmiddels de Zeeverkennersgroepen in Nederland opgeroepen tot deelneming aan het Nationaal Zeeverkenners-kamp, dat van 8—14 Augustus zal worden gehouden, vermoedelijk op het Kruiteiland, gelegen tussen de Nieuwe Waterweg en de Oude-Maas, ten Westen van Pernis. Er is inmiddels al door verschillende leiders van Zeeverkennersgroepen op een enthousiaste wijze gereageerd.

De bijzonderheden omtrent de organisatie van het kamp, kampkosten, enz. zullen zo spoedig mogelijk aan belanghebbenden worden medegedeeld.

De plannen voor het aanmaken in serie van een standaard-type van de Friese schouw ten behoeve van de Zeeverkennersgroepen, zullen doorgang kunnen vinden. Van de betrokken Overheids-instantie werd de volle medewerking verkregen, door de toewijzing van droog buitenlands eikenhout en met Friese scheepswerven worden onderhandelingen gevoerd over de vervaardiging van de boten. Doordat meerdere scheepjes door diverse Zeeverkennersgroepen werden besteld, wordt het aantal waarmede het Hoofdkwartier gaat beginnen, teneinde op de duur tot een algemeen verbreid standaard-model padvindersscheepje te komen, belangrijk groter dan oorspronkelijk was voorzien en 't blijkt nu, dat de scheepstimmerman, waarmee het eerst contact hiervoor werd gelegd, thans niet meer op tijd kan leveren, omdat hij intussen ook ander werk heeft aangenomen.

De boten zullen, zoals het zich thans laat aanzien, op tijd geleverd kunnen worden en belanghebbenden zullen er nog nader van horen.

Adreswijziging:

H. Kievid, secretaris Duitsland-Commissie is verhuisd van de Raadhuisstraat naar **Stadhouderskade no 9** te Amsterdam.

Postgroep-ervaringen

Het werk van de afdeling Bijzondere Eisen staat, mede in verband met Agoon, in het centrum der belangstelling en ongetwijfeld hebt u dan ook het gedeelte gelezen van het laatste jaarverslag, dat daarop betrekking heeft. O.m. staat daar: „Er werd een begin gemaakt met het opsporen van lichamelijk gebrekkigen, die in aanmerking komen voor adoptatie door een groep, terwijl de jongen Postpadvinder wordt."

Hoe gaat dit in de practijk en wat is een Postpadvinder? In samenwerking met de Vereniging voor Lichamelijk Gebrekkigen en andere instanties en met volle steun van de A.D.C.'s voor B.E. zoekt het Nationaal Hoofdkwartier naar gebrekkige jongens, die in aanmerking zouden kunnen komen om Verkenner te worden. Dit zoeken is niet zo heel eenvoudig en vraagt veel tijd. Het vinden van de geschikte mensen is wel heel belangrijk. Een onzer A.D.C.'s vond b.v. de schoolarts bereid medewerking te verlenen.

Elk adres wordt bezocht, waarbij gepoogd wordt de jongen te interesseren voor Padvinderij. Een gedeelte van deze jongens zal opgenomen kunnen worden in de bestaande plaatselijke troepen, maar voor bedlegerige jongens bestaat deze gelegenheid niet. Dit zijn dus verlamden, motorisch gestoorden, t.b.c. patiëntjes enz.

Voor deze jongens is de Padvinderij misschien het enige contact met de buitenwereld. Hij krijgt een wijdere blik, z'n belangstelling wordt gericht op andere dingen, hij krijgt vrienden en bovendien wordt hij geactiveerd door het vele nieuwe, dat de Padvinderij hem brengt.

Elke 14 dagen wordt een rondschrijfbrief in elkaar gezet, die langs alle jongens gaat. Team-work is hier noodzakelijk en het is buitengewoon plezierig, dat een aantal enthousiaste medewerk(st)ers gevonden kon worden die, ieder op zijn gebied, helpen en daardoor het samenstellen van de brief tot een genoegen maken. Zoveel mogelijk wordt het programma van een gewone troepbijeenkomst gevolgd, teneinde de overeenkomst met het normale troepleven zo groot mogelijk te maken. Begonnen wordt met vlaggeparade en inspectie, terwijl de brief verder kan bevatten een wedstrijd, een verhaal, klassewerk, een natuurpraatje, patrouillehoek, enz. Tenslotte bevat elke brief een „brievenbus", voor persoonlijke briefjes van Hopman aan jongens en omgekeerd. Het geheel wordt met vaardige hand geïllustreerd en van een fleurig omslag voorzien, zodat het geheel er verzorgd uitziet. Een belangrijk punt, zoals u begrijpt. De eerste jongens zijn druk bezig met de voorbereiding voor 3e klas. We hopen hen voor Agoon geïnstalleerd te hebben en we dromen reeds van een volledige deelname aan ons internationale kamp. Eén gevaar ligt op onze weg, n.l. dat deze opleiding te weinig practisch is. Hier ligt echter de taak voor de adopterende troep. De bedoeling is, dat de leiding van de adopterende troep de Postverkenner geregeld bezoekt en in enkele gevallen is dat heel goed geslaagd.

„Zondagmiddag is de Hopman geweest met een paar leden van de troep en dat was reuze leuk" schrijft een van de jongens. „Het geheimschrift hebben we samen opgelost", schrijft een ander. De adopterende groep kan een jongen helpen met z'n klasse-eisen, hem voorzien van lectuur, materiaal verschaffen voor natuuropgaven, enz. Onze jongens, die erg enthousiast zijn over 't algemeen, voelen zich op deze wijze 100 pct Verkenner. Dit bleek me bij een bezoek, dat ik enkelen hunner bracht op B.P.-dag. Ze zijn vol goede moed en ongetwijfeld zullen zij de verkennersgeest in niet mindere mate bezitten als hun gezonde vrienden.

Het zal ons een groot genoegen zijn om de leiders, die meer willen weten over deze tak van B.E.-werk, nader in te lichten, terwijl we ons van harte aanbevolen houden voor foto's, plaatjes (vooral van Verkade) en bijdragen in elke vorm.

DE POSTHOPMAN.

Primitief koken

Een maaltijd klaarmaken zonder behulp van pannen, mok, mes etc., heeft voor de jongens altijd een grote bekoring.
Is het bij het koken op de gewone maniet al een toer om alle gerechten op de juiste tijd klaar en gaar te hebben, bij het primitief koken worden veel hogere eisen gesteld aan het vernuft en de durf van de kok.
Hier geldt echter, evenzeer als bij het maken van kampvoorwerpen: niet te veel tijd verloren laten gaan met experimenteren, want een Zomerkamp duurt maar tien dagen waarvan er in de meeste gevallen nog twee af gaan voor de reis. Dus, primitief koken oefenen in de weekeindkampen. Begin echter niet met primitief koken, als de jongens het niet beheersen op de gewone manier. Breng het in dat geval later; dan is het succes veel groter, omdat de jongens wild zijn op iets nieuws.
Geeft een leider zijn jongens in het eerste kamp alle mogelijkheden, dan leren ze alles half en de spirit gaat er in zo'n troep spoedig uit. We horen dan: „Oh, dat ken ik al" en het blijft een slappe boel.
Er moet niet „gevreten" worden maar de maaltijd moet goed opgediend worden desnoods op een bord van bladeren en met een vork van stokjes. Primitief wil in dit geval dus niet zeggen: Onbeschaafd. In een volgende „Weest Paraat" zullen we enige recepten en hun bereidingswijze geven.

Voortrekkers

Dit artikel werd overgenomen uit het Engelse Leidersblad „The Scouter"

The Rover Platform.

Als er weinig nieuws over de prestaties van de voortrekkers is en als er een reden is voor een duidelijk gebrek aan goede stammen in veel te veel plaatsen in het land, is dit grotendeels te wijten aan het feit, dat er 3 jaar na de oorlog te veel zijn, die nog steeds discussiëren over de na-oorlogse moeilijkheden zonder een poging te doen deze te overwinnen.

De leidraad voor voortrekkers wordt nog precies zo besproken als 3 jaar geleden zonder dat er geprobeerd wordt om hem te gebruiken als een basis voor een verdere ontwikkeling, de angstige kreet over een tekort aan leiders, zonder dat men er op uittrekt om hen te vinden; het excuus van de Militaire Dienst, zonder dat men zich realiseert, dat een groot deel van onze jonge mannen reeds weer is teruggekeerd. De voortrekkerij zal niet vooruit gaan, tenzij we ophouden met het spreken over de moeilijkheden en onze ideeën omzetten in daden.

Ongeveer 3 jaar geleden startten wij, zoals vele anderen, opnieuw in Middlesex. We waren niet alleen besloten om onze vooroorlogse standaard terug te winnen, maar we wilden een betere. Ofschoon we opnieuw begonnen, was er toch iets, noem het traditie als u wilt, dat van grote waarde bleek. Het was samengesteld uit vele dingen. Er was de wil om ons te verheugen in de voortrekkerij en om heel dikwijls om ons zelf te lachen.
Natuurlijk geloofden wij, dat, hoe dan ook, Scouting iets mist in zijn volledige ontwikkeling, tenzij de jongen het uiteindelijk bekijkt vanuit het standpunt van een man, maar dat be-

tekent niet dat we een godsdienstige zending hebben om de wereld te redden. Zonderlingen, die rondlopen met hun broekspijpen tot halverwege hun dijbeen opgerold en met dwaze kleine hoedjes en zonderlingen, die hun stamhut willen hebben als een plaats van kloosterachtige afzondering, zo nu en dan afgewisseld door Arthuriaanse braspartijen, zijn bedreigingen voor een gezonde jongemannenbeweging. Misschien was onze grootste winst het weinige enthousiasme van de County Commissioner voor deze soorten van voortrekkers. Als de Beweging in zijn geheel dezelfde overwinning toonde, dan zou zeer veel van het tegenwoordige gevoel van mislukking verdwijnen. Wij vonden de juiste man in ieder District en zij vinden op hun beurt de leiders. Natuurlijk groeien deze groepen niet aan de bomen, maar als in twee jaar tijds iemand een 90 goede leiders kan vinden, grotendeels tussen de 30 en 35 jaar, dan betekent dit, dat ze er zijn. Hun werd de kans geboden voor training en zij grepen deze aan. Dat verschrikkelijke woord training — en toch, wij werkten niet alleen hard, maar lachten ook veel en bouwden zo een teamgeest, die een stootje kan velen.

Sommige stammen waren erg klein, maar gezamenlijke activiteiten betekenden, dat er iets gedaan werd, dus geen stilstand. Ik ken een District, dat een gecombineerde stam bezat en hieruit zijn 5 stammen ontstaan, die ieder weer bij hun eigen groep begonnen, alle met Oubazen. Twee leden van deze stam trokken gedurende 6 maanden door Europa, twee bezochten de Jamboree in Frankrijk en een Oubaas bracht een week in Holland door. In ons land gingen er twee op een motorfiets naar Schotland, staken het Caledonisch kanaal over, verbleven twee nachten in Loch Ness en keerden per motor terug — 1300 mijl in totaal. Twee anderen maakten een tocht over de Wijhe met eigengemaakte kano's en weer een ander maakte een bergtocht in Wales. Wanneer je leiders met verbeeldingskracht hebt, is het dan een wonder, dat de voortrekkerij de jongen trekt? Men kan op dit gebied talrijke voorbeelden noemen. Na drie jaar zijn de gezamenlijke activiteiten grotendeels beëindigd, omdat de stammen nieuwe toevoer krijgen en nu zijn ze teruggekeerd in hun eigen juiste sfeer, het leven van de groep.

De voortrekkerij heeft veel hoofdbrekens gekost, hoofdzakelijk omdat het niet ten volle begrepen is.
Als je het wilt beschouwen als een wet, dan zul je falen. Het is bedoeld als een schets, die aangeeft hoe wij het hopen te ontwikkelen en het geeft ons een doel.
Op zichzelf is het geen geneesmiddel voor alle kwalen, maar meer de suggestie voor al het werk, dat we te doen hebben om de verkenner aan te moedigen voortrekker te worden en de voortrekker om een man te worden in de ware zin des woords.

Geen tandje in het raderwerk van de Staatsmachine, maar een ontwikkelde en stabiele persoonlijkheid, die zijn juiste houding gevonden heeft tegenover God, zijn medeburgers en zichzelf, in staat tot denken en beslissen.
Tot slot een laatste voorbeeld.

Ik wandelde een stamhut binnen en vond 9 voortrekkers; 5 van hen waren juist gedemobiliseerd en allen waren zij onder de 24 jaar. Zij vonden hun oude troep met slechts 1 vaandrig, die de troep leidde; 3 van de 5 gingen direct de troep helpen en vroegen een volmacht aan. Waarom handelden zij zo? Het kan zijn, dat zij uit de voortrekkerij wilden, maar misschien kunnen zij, die het voortrekkerswerk liefst rustig zien verdwijnen mij zeggen, waarom deze vijf en verder over de driehonderd uitstekende leiders in mijn gewest er op staan om een groene epaulet met V.T. er op te blijven dragen.

Wat spelen wij voor kampvuurrecreaties?

Steeds als wij in deze tijd weer een kalenderblaadje afscheuren, zien wij, dat de tijd van het buitenkamp meer naderbij komt. Het eerst gaan wij als leider ons afvragen: Waar gaan wij naar toe, en wanneer? Hebben wij op die vragen een antwoord, dan komen de details van ons kamp, die om verzorging vragen. Eén onderdeel van dit kampprogramma is het kampvuur. Kan iemand zich een Padvinders-zomerkamp voorstellen zonder kampvuur? Niemand. Het hoort erbij als de stok bij de Verkenner.

Hoe gaat 't nu meestal bij zo'n kampvuur toe? Nou, de Hopman zegt tegen iedere Patrouille, dat er een recreatie moet voorbereid worden en dan wachten we maar af wat er komt. In negentig van de honderd gevallen loopt dit op een teleurstelling uit en dit is heus niet alleen het gevolg van weinig fantasie bij de jongens. Want doe het zelf maar eens. Stel, je wordt gevraagd een recreatie voor te bereiden, dan ga je zitten piekeren, je gaat zitten fantaseren, je denkt aan moppen, die je zou kunnen spelen, aan de afgezaagde recreaties uit je eigen Verkennerstijd en, enfin ga maar door. Hoe kunnen wij nu aan een gebruiksaanwijzing voor het maken van een recreatie komen. Laten wij proberen er een te maken.

Een recreatie is een klein toneelstukje, dat een kop, een romp en een staart moet hebben. De kop moet bestaan uit een inleiding. Een korte beschrijving moet het zijn waar het om gaat. Bijvoorbeeld: Een Koning staat voor een spiegel zijn kleren te bekijken. De dienaar, die bij hem is bewondert alles en vertelt hem, dat er geen schonere kleren bestaan dan juist die welke de koning altijd draagt. De koning echter wil steeds mooiere kleren hebben, dat is zijn grootste liefhebberij. Zoals je van een gewone Koning zegt: Hij is in de Raadskamer, zo wordt er van deze gezegd: Hij is in zijn kleedkamer. Dit is de kop. We weten nu waar wij zijn en wat de omstandigheden zijn, waarin het stuk, de recreatie begint.

Dan komt de romp. Het gedeelte waarin de gebeurtenissen beginnen. De gebeurtenissen moeten zich steeds afwisselen, maar één lijn volgen. Het moeten voorvallen zijn, die zuiver op het geheel betrekking hebben, zonder te vervallen in bijkomstigheden of gevallen, die met het stuk helemaal niets te maken hebben. Maar.... het moeten gebeurtenissen zijn, anders wordt het vervelend en alleen maar praten. Je moet je recreatie aan iemand kunnen vertellen zonder te zeggen: „En dan vertellen ze aan elkaar.... of en dan zegt hij tegen hem." Enfin, hier is weer een voorbeeld: Er komen een paar bedriegers bij de koning, die hem wijsmaken, dat zij kleren kunnen maken, die mooier zijn dan de mooiste die de koning heeft.

Bovendien hadden die kleren de eigenschap, dat iedereen, die niet voor zijn beroep deugde of ongelooflijk dom was, er niets van zou kunnen zien. De koning geeft hen de opdracht zo'n stel kleren voor hem te maken. Zij kunnen vragen wat zij willen. De bedriegers gaan aan het werk. Dat wil zeggen, ze doen net alsof en zitten te weven en te weven, zonder dat zij wat in hun hand hebben. En steeds hebben zij meer geld nodig, want zij moeten heel dure grondstoffen kopen. De koning, die wel zeer nieuwsgierig is hoe het werk staat, stuurt voor alle veiligheid toch maar eerst zijn oude vertrouwde eerste minister om eens poolshoogte te nemen. De minister komt bij de bedriegers en ziet ze aan de lege weefstoelen werken. Hij schrikt verschrikkelijk, dat hij niets ziet. De bedriegers tonen hem de mooie stoffen en roemen hun eigen werk. De

minister kan natuurlijk niet anders dan 't werk bewonderen. Hij laat hen de kleuren noemen van het patroon, opdat hij dit aan de koning zal kunnen vertellen. De bedriegers vragen echter steeds meer geld.
De brave minister brengt de boodschap over aan de koning, die, om ook zijn andere bedienden eens op de proef te stellen hen een voor een naar de bedriegers stuurt om hem rapport uit te brengen, steeds natuurlijk met het zelfde gevolg. Dan gaat de koning zelf eens een kijkje nemen, met zijn twee ministers. Zij wijzen de koning de prachtige stoffen en patronen. De koning schrikt verschrikkelijk, maar durft natuurlijk ook niet te bekennen dat hij niets ziet en verleent de beide bedriegers een ridderorde en de titel van geheim hofwever. Dan zijn de kleren klaar en de dag van passen is aangebroken. De bedriegers komen binnen of zij alles dragen en geven de koning alles stuk voor stuk aan. De hovelingen, die er om heen staan slaken uitroepen van bewondering bij elk stuk, dat de koning aantrekt. Volgens de bedriegers is er ook een sleep aan de mantel, die twee bedienden moeten dragen. Dan treedt de koning uit het paleis om de bevolking alles te laten zien. Iedereen heeft natuurlijk het wonderlijke verhaal gehoord en zij roepen allemaal dat ze het prachtig vinden.
Dit is de romp. Allemaal gebeurtenissen, die elkaar opvolgen. Ga maar na. Dan de staart, de oplossing van het geheel.
Een kind roept uit dat het helemaal niets ziet, dat de koning niets aan heeft. Eerst schrikt het volk geweldig, maar dan durft de een voor de ander het ook te bekennen. De koning loopt zo vlug mogelijk het paleis in.
Dit is nu een van de sprookjes van Andersen, maar zo zijn er tientallen te vinden, die uitstekend geschikt zijn om als kampvuurrecreatie gespeeld te worden. Vertel de jongens er een paar en laat ze ze dan spelen. Laat ze dan tegen de tijd van het kampvuur er zelf wat opzoeken, die gespeeld zouden kunnen worden en ons kampvuur wordt een succes. Maar vergeet vooral niet te vertellen hoe nou zo'n recreatie in elkaar moet zitten.
Probeer het eens, het is de moeite waard.

d. F.

Buitenland

DENEMARKEN.

In één der mooiste streken van Jutland organiseert het Deense Padvinderscorps de Sonderbro Devisie van 24—31 Juli een Jamborette. Na afloop van het kamp zullen de buitenlandse deelnemers enige tijd worden ondergebracht in padvindersgezinnen in Kopenhagen. Uitnodigingen om een vertegenwoordigende troep te zenden zijn gezonden aan België, Finland, Frankrijk, Engeland, Nederland, Noorwegen en Zweden. Het kamp zal worden georganiseerd als een kamp van patrouilles en de totale kosten in Denemarken met uitzondering van zakgeld zullen *f*40.— bedragen. Troepen, die voor deelneming aan deze Jamborette in aanmerking willen komen, of er een patrouille heen willen zenden, wordt verzocht zich zo spoedig mogelijk met het Nationaal Hoofdkwartier in verbinding te stellen.

ENGELAND.

Een groepje van 9 Senior-padvinders van de 38ste Croydongroep is voornemens een zwerftocht door Nederland te maken van 20 Augustus tot 3 September. Zij stellen zich voor te beginnen bij Hoek van Holland, een zwerftocht van drie dagen te maken, dan twee dagen een vast kamp te betrekken, teneinde de omgeving te verkennen of een grote stad te bezichtigen en dan weer verder te trekken. Zij zoeken een Nederlandse, Engels sprekende senior-verkenner of voortrekker, die bereid is om hen op deze tocht te vergezellen en als gids en raadsman te dienen. Aanmeldingen hiervoor bij het Nat. Hoofdkwartier.

KAMPADRESSEN VOOR WELPEN

DISTRICT ZEIST: D.C.: H. E. Blankenbijl, Griffensteynseplein 24, **Zeist.**

Troephuis „De Bisons" Prijs *f*0.50 p.p.p.d., min. *f*10.—. Aanvragen bij Hopman Ir J. Pen, Kersbergenplein 9, **Zeist.**

DISTRICT HARDERWIJK: Wnd. D.C.: Mr P. v. Kleffens,, Terborchstraat 10, **Zwolle.**

A. van Spriel	Telgterveldweg 31, **Ermelo**	*f*0.50 p.p.p.d.
Kienhuis	Putterbos, **Putten**	*f*2.— p.p.p.d., alles inbegrepen, uitsluitend boven 20 personen.

— A.D.C.-W.: Mej. G. Lassche, Wilhelminalaan 35, **Ermelo.**

Hilmer Oude Telgterweg 29, **Putten.**

DISTRICT BREDA: Op verzoek van de heer Fr. van Nunen te **Oosterhout** (N.Br.), wiens kampplaats als vervallen was verklaard in W.P. van Febr., meld ik, dat deze kampplaats een burgerkampeerplaats is, die **uitsluitend ongeschikt** moet worden geacht **voor welpen.** De kampplaats is goed, maar heeft voor welpen het bezwaar, dat men om 9 uur geen absolute stilte mag verwachten door aanwezigheid van anderen.

Kampeerterreinen

De Yssel-groep te Gorssel beschikt over een gunstig gelegen kampeerterrein in de bossen van Gorssel, 10 minuten gaans van de IJssel. Kampgeld 25 cent p. p. en p. n. Bespreken bij de secretaris der groepscommissie, de heer G. van Manen, G 223, Gorssel, die tevens inlichtingen verstrekt.

Speciaal voor zeeverkenners is een kampterrein beschikbaar aan de IJssel ten noordoosten van Wapenveld, bij de boerderij van H. J. Westera, Werversdijk 7 (post Wapenveld). Het is een hoog gelegen weiland, onmiddellijk aan de rivier, waarin de booten kunnen meren, en niet ver van de Veluwse bossen. Het terrein is alleen voor verkenners beschikbaar. Te bespreken uitsluitend door bemiddeling van de H.K.C. voor kampterreinen, Terborchstr. 10, Zwolle. Kampgeld 25 cent p. p. en p. n.

Padvindersboerderij te Ommen

geopend van Mei tot October als pension voor leden van de Padvindersbeweging en hun introducé's. Het tarief is *f*6.— voor een bed op tweepersoonskamer, *f*4.50 voor een bed op slaapzaal en volledig pension.

Nagekomen berichten.

De Groep van Hopman Tierolf in Leiden heeft op Amerikaanse wijze een kip verkocht en bezorgde hiermee de afd. BE een goede Paasverrassing, nl. *f*25.—. Hartelijk dank, leden van de Ewout Joppeszgroep!

Groepsabonnement op de Verkenner

Slechts *f*3.40 per jaar.

„HET JEUGDHUIS"

te EEFDE (bij Zutphen)

Ideale kampeergelegenheid voor welpen.

(Goedgekeurd door A.D.C. voor welpen), *f*0.50 p.p.p.n., minimum *f*12.50 p.n. Ruime keuken bij het gebouw aanwezig. Deze zomer nog slechts enkele weken onbezet. Nadere inlichtingen verstrekt: W. H. BEEKHUIS, Arts te Eefde.

HOPMAN,

als Uw troep dit jaar wil kamperen op de Veluwe,

kom dan eens naar de Boemerang, Sophialaan 50, Ermelo. U kunt ook schrijven naar Hopman G. SUTTORP, Heidelaan 1, Ermelo. Het terrein is goedgekeurd door de H.K.C. voor Kampterreinen. Goede verbindingen. Vlak bij Bosbad.

Publicatie No. 42 van DE Scout Shop **Zeestraat 76, 's-Gravenhage**

Telefoon 182243, 182244, 117298 — Giro 199849

NIEUWE DEPOTS.

Met ingang van 1 April hebben wij bij onderstaande firma's een depot van de SCOUT SHOP ondergebracht:

Firma B. J. Kraanen, Krommestraat 17, Amersfoort, telefoon 5386, voor het rayon liggende binnen de lijn Bunschoten, Soest, Woudenberg, Renswoude, Barneveld, Putten en Harderwijk.

Firma Melching & Van Ulzen, v. Lochemstraat, Enschede, telefoon 2624, voor de plaatsen Oldenzaal, Losser, Enschede en Haaksbergen, Neede, Borculo, Ruurlo en Eibergen.

★

KOUSEN.

Regelmatig ontvangen wij zendingen in beige en grijze kousen. Bestellingen kunnen worden ingezonden bij de depots waaronder uw woonplaats ressorteert. Blauwe kousen en mutsen voor zeeverkenners zijn direct uit voorraad leverbaar. Eind April verwachten wij wederom een zending blauwe zeeverkennerstruien, belanghebbenden kunnen nu reeds orders inzenden.

Momenteel zijn o.a. de navolgende artikelen uit voorraad leverbaar:

Katoenen leidstersblouses vanaf *f*7.90 t.m. *f*8.30, plus 10 punten, bij bestelling halswijdte opgeven.

Wollen shirtstof *f*4.10 per meter, plus 4 p.

Tentharingen, 30 cm.	*f* 0.25
Tentpennen, 30 cm.	„ 0.17
Houten tentspanners	„ 0.05
Bakeliet zeedozen	„ 0.30
Plastic zeepdozen	„ 0.75
Dekenspelden	„ 0.13
Kampmessen in donkere schede ..	„ 3.75
Vlaggelijn, per meter	„ 0.15
Lasso's	„ 5.40
Metalen kampspiegels	„ 0.80
Plunjezakken	„ 7.50
Koperen plunjezakbeugels	„ 1.30
3-delige nesten pannen met 1 diepe deksel, welke als braadpan kan worden gebruikt..... inhoud resp. 3½, 2½ en 2 liter, prima aluminium	„14.75

Mokken, borden, boxterdozen, consumptiedozen.

★

Rectificatie.

In onze vorige mededeling zijn opgenomen Morse-seinvlaggen voor *f*2.25. Dit berust op een abuis en moet zijn ***f*3.20.**

DRUKKERIJ C. C. CALLENBACH NIJKERK